

خطی «فهرست شده»

۴۹۴۲

بازرسی شد
۶-۳۶

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: مجموعه کتب رساله‌های الهیات و فقه

موضوع: ...

شماره ثبت کتاب: ۶۵۰۱۳

شماره قفسه: ۶۹۴۲

تاریخ: ۱۷۶۵

محل: ...

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۹۴۲

بازرسی شد
۶-۳۶

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: مجموعه کتب رساله‌های الهیات و فقه

موضوع: ...

شماره ثبت کتاب: ۶۵۰۱۳

شماره قفسه: ۶۹۴۲

تاریخ: ۱۷۶۵

محل: ...

۴۹۴۲

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

از سی شد
۶

شک
۱۳

۱	
۲	
۳	
۴	
۵	
۶	
۷	
۸	
۹	
۱۰	
۱۱	
۱۲	
۱۳	
۱۴	
۱۵	
۱۶	
۱۷	
۱۸	
۱۹	
۲۰	
۲۱	

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۱۷۴۰
شماره ثبت کتاب
۶۵۰۱۳
موضوع
مؤلف
کتاب مجموعه بیست و یک رساله از آل کاف و مکرمه
شماره قفسه ۴۹۶۲
۶۴۳۵
۱۳۰۲

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۹۶۲

مهاذ اذ اسالك في معرفة الله

بسم الله الرحمن الرحيم
اذا اسالك سائل وطالب العلم ان قل هو التصديق بالله وبالرسول وما
خبر به الرسول والائمة عليهم السلام على ان لا يبدل ولا يتقلد وهو رب
ومرت على خمسة اركان من عرفها كان مؤمنا ومن تجدها كان كافرا
هي الوحيد التوحيد والعدل والنبوة والامانة والمعاد وحد التوحيد
اثبات صانع الواحد للعالم ونفي ما زاد عليه والعدل من غير ان يكون
تعالى عن فعل القبيح والاختلاف بالوجوب والنبوة هي اخلاص عن الله
تعالى بغير واسطة احد من البشر وانما الوسطة ملك من الملكة وهو جبريل
والامانة رجليه ونايته غايته هي تقبض الشخص من الاشخاص في امور الدين
والدنيا وهو مصوم بنقل النبي صلى الله عليه وآله والمعاد اعادة الاله
على ما كانت عليه والدليل على ان الله موجد ان العالم ازل والآن
بانه على وجود المثل والدليل على ان العالم محدث ان لا يتخلو عن الخلق
وكل ما يتخلو عن الخلق فهو حادث والمحدث هو المحدث والكون
والدليل على ان حدوث الحركة والسكون ان كل واحد منهما اذا اوجد
الاول عدم الاخر ولا ينفى بالحدوث الا الذي يوحده وعدمه والحدوث

مغل
مضمون

عائ

على ان الله نعمه والحب الوجود لا تانا تنقسم الموجودات على قسمين واجب
الوجود يمكن الوجود فوجب الوجود هو الذي لا يفتقر في وجوده الى
غيره ولا يجوز عليه العدم وهو الله تعالى ويمكن الوجود هو الذي يفتقر
في وجوده الى غيره ويجوز عليه العدم وهو كل شيء الله نعم فلو كان الاله
قد يمكن الوجود لا يفتقر الى غيره والافتقار يمكن فيكون البارئ نعم واجب
الوجود وهو المطلوب والدليل على انه قديم ان الاله القديم الوجود
هو الذي لا اول له وجوده فلو كان الاله يفتقر لوجوده لاولا لكان محدثا
وقد ثبت ان الله واجب الوجود فيكون قديما انما والدليل على ان الله
الذي لا اول له هو الذي لا نهاية له لوجوده فلو كان البارئ يفتقر لوجوده
فما يله لكان محدثا ومنه ان الله عليه محال الوجوب وجوده ومقتضى ما ثبت
اي ستم الوجود بين القديم والابد والى والدليل على ان الله قادر مختار
ان الفاعل على قسمين قادر مختار وجب فاقدر المختار هو الذي
يصدر عنه الفعل ويمكنه الزمان والموجب هو الذي يصدر عنه الفعل
دفعه واحده ولا يمكن التزك كالزمان في الحركات والاشياء ثم ان الله فلو كان
البارئ نعم وجبا لزم قدم العالم وقد بينا حدوثه او حدوث البارئ
وقد بينا قدمه وقدم العالم وحدث البارئ نعم بها محال ان يكون
البارئ نعم قادر مختارا والدليل على ان الله عز وجل العالم هو الذي يصدر

عند الامعان للحكمة المتقدمة على وجه يخرج الاشياء بها وهو ظاهر في حقه
 نعم فيكون الله تعالى علما والدليل على انه تعالى قادر وحال والمقدور
 لا يتصف بالقدر والعلم فيكون الله تعالى وهو المطلوب والدليل
 على انه سبحانه بصير لانه عالم بالاشياء كلها فهو يعلم بما يسمع وبما يرى وهو
 مع كونه متعينا بصيرا والدليل على انه تعالى واحد ان معنى الواحد هو
 التقدير بصفات ذاته لا يشترك فيها غيره فلو كان البارئ في صفاته
 لغيره لا يشترك في الذات والصفات والمشارك ممكن والله تعالى طاهر
 فهو واحد والدليل على انه تعالى صمد كانه لا امر بالطاعة ومضى عن العصية
 والتكليم لا امر الا بما يريد ولا ينطق الا بما يشاء والدليل على انه تعالى ليس جسم لان
 الجسم هو المركب الذي يتلوه القدر وهو محدث لا ينفكا في الجزئية الكمية
 يتكرر منه والله تعالى واجب الوجود والله تعالى ليس بجسم والدليل على انه
 تعالى ليس بجسم لان العرش هو الذي يتجلى في الاجسام من غير تجاوزه عليه
 ولا يمكن قبله ندما فيكون البارئ عرشا لا يمتد في المكان وقد ثبت
 غناه فهو ليس بجسم والدليل على انه تعالى ليس بجسم لان الجوهر هو المتغير الذي
 يتكرر اجسامها وهو محدث وبيان حدوثه افتقاره الى ما يتجلى
 فيه والمحقق يمكن وقد ثبت انه تعالى واجب الوجود فهو ليس بجسم والدليل
 على انه تعالى غير ذي مكان الزمانية لا يتبع الا على الاجسام والالوان والله تعالى

ليس بجسم

ليس بجسم ولا ألوان فلو يكون مرئيا والدليل على انه تعالى ليس بجسم ان
 الحاجة لا يكون الا في الذات والصفات والله تعالى غني ذاتا وصفة
 فلو يكون محتاجا والدليل على انه تعالى قادر وحال لا يتغير فيحتاج الى
 بالحيث ان فعل الصنيع لا يفعل الا بها او بعقابه او بشفقة اليه والله
 تعالى غني في ذاته وصفاته فلو يتغير فيحتاج الى متغير بالحب والدليل
 على انه تعالى لا يتغير في ذاته وصفاته انه تعالى السبوة ونظر العجزة على يد المخرج من حال الله
 تعالى فيحتاج ان يكون متباها بغيره ولا يتغير في الدليل على انه تعالى مستو ولا
 يفعل فيحتاج الى متغير بالواجب لانه لو صدر عنه الصنيع لغيره العفو عنه
 ويتجلى فائدة البعد فيحتاج ان يكون معصوما من اركانه عزه والخر والدليل
 على انه تعالى الرسل لانه معلوم من دينه ولقوله كما كان يحكم بالحقين
 سجالا ولكن رسول الله وحامم النبيين ولقوله لا اله الا الله لا ينطق
 بنحو طالب عليه السلام انت التي بمنزلة هرون من موسى الا انه لا ينفق
 معدي والدليل على انه تعالى على بن ابي طالب عم واولاده الطيبين الطاهرين
 بقدر النسخه لان فائدة الاظهار ان يكون معصوما وغيرهم ليس بمعصوم
 فيكون الامامة فيهم صلوات الله عليهم اجمعين والدليل على ان الامام
 الحجة حتى يقبل التكليف لان بقائه التكليف ووجود الامام لطف و
 اللطف واجب على الله تعالى فيحتاج ان يكون حيا موجودا وبحال يستفيد

٧
 وَتَسْبِيحُكَ يَا مَنْ لَا شَاءَ أَنْ يُجْلَ قَضَاءُ عَمَلِهِ فِيهَا
 نَشَاءُ عِدَارَ مَنْ يَجِدُ كَدَّ دُرٍّ وَمِنْ مَالِ دُرٍّ حِجَابُ
 يَحْيَى ابْنُ دُعَايَا لَدَى اللَّهِ لَكَ مَحْدَتٌ وَبِكَ اسْتِ
 قَامَتْ دُعَايَا فَيُجَاهِدُ وَيُضَرِّعُ وَيَسْكُنُ وَيَقْرُبُ
 إِلَيْكَ يَا رَبِّ وَجْهَكَ كَمَا لَا يَرْجِي أَنْ يَدْرَكَ بِلَدِّ
 يَلِيدٍ كَرُوحٍ وَعِلَاسَاتٍ خَلَبَتْ دَعَايَ تَمْتَشُ
 دُرٍّ وَبِئْسَ وَجْهٌ لَا رَجَبَ وَفَاةً ابْنُ الْحُسَيْنِ مَوْجِيءٌ حَقِيرٌ عَلَيْهَا
 السَّلَامُ وَرَوَايَاتُ كَهْمِكَ دُرٌّ وَدُرٌّ دَارُ كَفَارَةٍ
 كَذَاهُ دُرٍّ وَبِئْسَ تَالِاسَاتُ تَمْتَشُ

بَابُ رُبِّهِ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ

السَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا رَسُولِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ خَاتَمِ
 السُّبُّهِينَ السَّلَامُ عَلَى عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ السَّلَامُ
 عَلَى فَاطِمَةَ بِنْتِ مُحَمَّدٍ سَيِّدَةِ النِّسَاءِ الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدٍ
 الْحُسَيْنِ ابْنَيْ الْأَمِينِ السَّلَامُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ الشَّهِيدِ
 خَلِيلِ الْعَالَمِينَ وَعَلَى زَيْنَبِ الْعَظِيمَةِ الطَّاهِرَةِ السَّلَامُ عَلَى يَامُزْ
 رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَى يَامُزْ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ السَّلَامُ عَلَى يَامُزْ
 سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ السَّلَامُ عَلَى يَامُزْ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ سَيِّدِ الْأَوْيَازِ

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنِي فَاطِمَةَ سَيِّدَةَ
 نِسَاءِ الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ وَابْنَ وَلِيَّةِ السَّلَامِ
 عَلَيْكَ يَا صَفِيَّ اللَّهِ وَابْنَ صَفِيَّةِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَ
 ابْنَ حُجَّةِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ وَابْنَ حَبِيبِ السَّلَامِ
 عَلَيْكَ يَا سَفِيْرَ اللَّهِ وَابْنَ سَفِيْرِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا خَازِنَ الْخِطَابِ
 السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَرْثَ الْقُرْبَى وَالْإِجْمَالَ وَالزُّمْرَةَ
 السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَعِينَ الرَّحْمَنِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَرِيكَ الْقُرْآنِ
 السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمْرَؤَ الدِّينِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَابَ حِكْمَةِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عِمْبَةَ عَلَمِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْجِعَ
 مَرَاتِلِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا نَاظِرَ اللَّهِ وَابْنَ نَاظِرِهِ وَالْوَزَرَ الْمُؤْتَمَرِ السَّلَامُ
 عَلَيْكَ وَعَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي جَلَّتْ بِفَنَائِكَ وَأَنَابَتْ رَحْلَكَ
 يَا بِي أَنْتَ وَأَبِي وَفَضِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ لَعْنَةُ عَظَمِ النَّصْبَةِ
 وَجَلَّتْ الرِّزْيَةُ بِكَ عَلَيْنَا وَعَلَى جَمِيعِ أَهْلِ الْإِسْلَامِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ
 أَنْتَ أَسَاوِرُ الظُّلْمِ وَالْجَوْرِ عَلَيْكَ أَهْلُ الْبَيْتِ وَلَعْنَةُ اللَّهِ أَمَةً
 دَعَاكَ عَنْ مَقَامِكَ وَأَزَالَتَكَ عَنْ مَرَاتِلِكَ الْوَلِيِّ رَيْتُكَ اللَّهُ فِيهَا
 يَا بِي أَنْتَ وَأَبِي وَفَضِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ أَمْنُهُ لَقَدْ أَقْتَضَتْ
 لَعْنَتُكَ ظُلْمَ الْعَرَضِ مَعَ أَطْلَافِ الْخَالِفِ وَبِكْتُكَ السَّوَارِثُ

والارض وسكانها والبر والبحر صلى الله عليه وسلم
يعلم الله نبيك داعي الفان كان لم ينجك يدني عند استقامتك
ولما في عند استقامتك فقد خالك قلبه وسبحه وصبره
سبحان ربنا ان كان وعدنا بالمعزلة شهد انك مطهر طاهر
مطهر من طاهر مطهر وطهرت بك البازر وطهرت بك وطهرت
ادخلت بها واشهد انك اقرت بالقيسط والعدل ووقوت
الظلمة انك صادق صادق في دعوتك اليه وانك نال الله في
الامر واشهد انك قد بلغت عن الله وعن خلائك رسول الله
وعن ابنك ابراهيمين وعن خلائك الحسن وبصحت وحاجته
في سبيل ربك وعبدت الله بخلصا حق انك اليقين فجزاك الله
خير اجر الساجدين وصلى الله عليك وسلم تسليما اللهم صل
على محمد وآل محمد وصل على الحسين الطاهر الشهيد قبل
الظلم والظلمة والكرات صلوة ناسية ذاك ما كان تصعد
اوتها ولا تنفذ لغزها افضل ما صليت على الخديين والاد
انبياك المرسلين نأله العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

استبأه بعد لا شريك له وكفرت الخبيث والطاغوت المست
بين المحرم وعليهم صلات الله وسلامه عليه وعليهم
سنتك بقرينة الوصية التي لا ينقضها واستصحت بحيل
الذين عاهدوا بالله من مشركي العرب والنجس ومن مشركي
الحن والذين عرضت آري إلى الله وما ترجى إلا العبد وتوكلت
وإلى أئمة قلنا في هذا في البحر لا تحيط بسقم ديننا في أسئلة
أولهم حقيقا وكان من المشركين **أما** عبد الله بن أبي نعيم
أراد أن يسل على عبده كذا كان سزا راكبي سلام الله عليهم جعفر بن
مسعود مبرور كذا في كبرية الكبرية كذا في استياض من شئت وعملت
أكل سيدا بل في غلامه ما دونت شعره من كذا أساني وطاقت
عقيب صارت منج سعادت جاز في شجرة اندموا به ورسول عظيم
وهو أنه لا ويرجم ردية شعره على ما عرفت أن الجمل وكيد دسار الويل

۱۲ گویند **اِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ** وگفته شود که در این خبر صریح
 ایمان باشد که در جمیع اخبار از اسلام حاصل میارزست چه اسلام
 همین وسیله سلامت دنیا و تبارزه حفظ زوج و دماست ایمان سبب آن
 اعتقاد صحیح و موجب ثواب در روز جزا **فَقُلْ الْإِسْلَامُ عَلَى الْأَسْوَ**
كُفُّوا الْكُفْرَ عَنِ النَّبِيِّ و بسیار اخبار و کتب در این باب است که هر
 سال و سال اسلام کافیه در بخت است نیست چه کرده سالیان
 بهشتا و در سه مرتبه مستقر شوند یکی ناهی و مستکار بانه هلاک و بخت
 در نار اعیان شایسته سبب نام بخت آخرت باشد چنانچه در خبر آمده
 که هنگام عیون من از حبس جهم فریاد بجهل بجهل از درج بر می آید که
نَحْنُ نَكْفُرُ بِكَ نَارِي و در احادیث نبوی وارد شده که **لَا مَرْءَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ كَرَمٌ**
مِنْ وَلَدٍ مَقْرَبٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ پس چنانکه از کتب
فَالْأَسْلَامُ الْإِسْلَامُ و **لَا مَرْءَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ كَرَمٌ** و **لَا مَرْءَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ كَرَمٌ**
 آیات و اخبار مستفاد شده ایمان شعبه است ظاهر از شاه اسلام و
 مراد از دین همین آید نه بقیه اگر چه اسلام باشد هر آینه یکی از دو اشکال
 لازم آید یا باید بنزد و یا بجهل که اعظم انواع اگر است منسوخ باشد
 چنانچه از بعضی معتبرین است و باین معنی منسوخ می آید و
 این لحاظ از منافات دارد با آنچه در اخبار وارد شده که چیزی را که منسوخ

بعضی معتبرین حضرت رسالت علی الله علیه و آله و سلم رسانید که چون شما
 بجهل و ستم و بی و ان در مکه متشخص می شود یا در مدینه شریعت باید فرمود
 که این معتقدان بجهل و ستم و بی و ان در مکه متشخص می شود یا در مدینه شریعت باید فرمود
 این آیه کریمه در مدینه شریعت هنگام ظهور شریعت اسلام و قوت سلطه
 نازل شده چنانچه گفته **فَقَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ** نیز اخبار بدان
 نماینداری که در اوایل بعثت قبل از فتح خوزان باطل نازل نموده بود و در خبر
الهِلْكَ لَكُمْ دِينُكُمْ وَذِي دِينِ این معنی صورت پذیر بود یا آنکه مختص
 بعضی اشیاء گفته اند چنانچه منقول شده که در باب یک و غیر از آن
 انصاف از آن گذشته لیکن خصوصیت سبب نزول موجب خصوصیت
 حکم می شود چنانچه گفته اند **لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ** و **لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ**
 اولی است که مراد از دین اینجا خصوص ایمان باشد که افضل انواع و اکمل اقسام
 اسلام است خواه الف لام باعوض از مضاف الیه مستقر دانند یا بیجهت
 خطاب باشد از خواه لام بعد از تکرار و چنانچه خبر از این خطاب انصاف
 این و بقر نقل کرده چه خبری را می بخواهند و بگویند که
 از این دو احتمال نقل شده و آنکه بر فرض عموم و اطلاق به موجب کامل
 منصرف تواند شد بدلیل واضح و قراین ظاهر و برستاد این فقره
 خواهد بود خبری باشد بخبر از بیجهت اگر او و نخواهد بر آن استعمل شود

۱۳
 بعضی چیز خواجه بود که در بزرگ حضور ایشان هم عزای می باشد
 یا شاید در برین تعبیر و تفسیر و حکام اندر کوبید اشکالی ندارد چه راه نمایانیت
 شاهان و سکاکی بکشت اگر که بشکند در چرخ حضور و ایامان
 ایشان بکشت نشو و اندر وصال این دولت و کلاه پادشاهی و حیرت اگر که
 میر نیاید چنانچه انکار از خطاب **اَقَامَتْ لَكُمْ وَاللَّهُ يَكْفُرُ**
مَنْ يَتَّبِعْ اصحاب از میباید بلکه بیان می رست الله مصباح از حدیث
 طحاویان **يَعْنِي اللَّهُ لِيُؤْمِنَ مَنْ يَشَاءُ** ای ادبی خود باید که بقدر
 مقدور در رهقه استعداد و تحصیل اسباب استعداد بدین سعادت
 عظمی سعی موزر و ظهور آورد تا بجای خود نفس شایسته پذیرای این کوه
 کرمانه گردد که **وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَهُمْ صُبْحَنَا الْمَا**
 تشریف شریف اسلام مکان دارد که در دنیا می آید اگر طراز تعبیر نماید
 لهذا جهاد با کفار را بی علوی از ای جهان از ای اسلام واجب شده که
اَوْفُوا بِالْعَهْدِ اِنَّ الْعَهْدَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ
اَوْفُوا بِالْعَهْدِ اِنَّ الْعَهْدَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ
اَوْفُوا بِالْعَهْدِ اِنَّ الْعَهْدَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ
 سید را از آواز نکند و بحقیقت آنچه گفته و کرده و فرموده که این
 دست از آگاه و آید ایشان باز ندارند مستجاب کتب اسلوف هم که سخن
 الزام شرایط و قتل و غارت امان یافته اند در هیچ مرتبه از آگاه نخواهد

ال
 استقامت

و نادر

در از غیابی بنشد **سَيُحْكُمُ اللَّهُ بَيْنَهُم بِمَا هُمْ فِيهَا**
 و اما سبب آنکه چرا که در داخل دایره اسلام مستحق بلکه و آ
 شده است که چون غرض اصلی از بعثت پیغمبران و دعوت بندگانی
 ارشاد عباد مسلک رشد و سداد و راههای راه نجات و درین
 معادست و حصول این مقصود و توفیق و آرد بر ذرع موانع اینها
 و این شایسته تا فله و تقلید با و ایجاد بر گردنست و عشاوه
 تعصب و عداوت بر ذره و در مطالعات آیات و بیانات و ملاحظه عاقلان
 نجات معتبر باشد پس تا در بقتال و غارت اموال و تشریف از بیای
 اطفال کفار را تهدید و انذار را بدین خود تا طوعا یا کرها از دنیا نازا
 صلوات و صلوات بر آید و کلمه طیبه **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُهُ**
اللَّهُ بر زبان رانند و در دایره اسلام در این عجب عداوت از دنیا نازا
 تا اهل ایمان محاطه و مکلف نمایند تا هم معانی حدیث و قرآن ایشان را
 انسان شود و مشاهده عاقلان نجات معتبر گردد و طیفه بی نجات
 و انذار است **اِنَّ هَؤُلَاءِ لَنَذِيرٍ لِّكُمْ** همین معنی انذار را اولی الامر
 در جهاد بر زبان تیغ بر کفار تبلیغ نمایند که **اَنَا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ** اما بعد
 از اسلام راه راست رشد و هدایت بحقیقت پیدا و روشن شد
 و از مسلک کفر افریغ و صلاوت ممتاز و بدین کشته چنانچه میفرماید

صبر

و در اینان شده

قَاتِلِينَ الرَّشِدِينَ **الْحَيِّ** قاتل سالکان مہیار و راہبان معیت
 شده عارضات و ذلایل مصالح و مفاسد وادی بودی منزل منزل
 منصوب گشته دیگر گرا و لیکن در کار نیست هر کار بصاعت
 قابلیت در یافت هدایت سراید تجارت اخوت باشد بنوعی
 فزون مسکن کمالی نموده چاکر را پیشانی راه نماید و دست از غم
 و غمی بندد و الماحض و حبل متین پیروی و متابعت همسوار
 مضار و مصلحت و قایدان خاندان ولایت باز نداشته بودی مقصد
 رسد **إِلَىٰ لِقَاءِ رَبِّكَ** **وَأَمَّا إِلَيْكَ** **فَمُخْلَصُونَ**
 و گوی که بدین طیف و خست سیرت بخودی رسیده که بالرب
 مراتب تعالی و مقامات و زینده در طایفه جمیع مسلمانان
 همان طریق یکدگر و شوق است بر سببی باشد نمایند **إِلَىٰ لِقَاءِ رَبِّكَ**
لِقَاءِ رَبِّكَ **وَاللَّهُ** **بِالْحَقِّ** **شَهِيدٌ** **بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ**
 هر آینه محبت خدا و رسول بر ایشان تمام شده و غرض از انرا شاد و خدا
 بجلال او دیگر شوق و انداز او در باره ایشان قائده و آگاه و آرا را
 مقرر و مستقر نباشد **سُورَةُ عَلِيٍّ** **وَأَنذَرْتَهُمْ** **أَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ**
 چه را از است نجات و هدایت مراد بوده دانست که ای
 بنوای و ضلالت اختیار نمایند **وَأَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ**

یا

بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ **وَأَنذَرْتَهُمْ** **أَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ**
سُورَةُ عَلِيٍّ **وَأَنذَرْتَهُمْ** **أَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ**
 و استحقاق رحمت علمه از این طایفه باشد تا عالم شیه و لیت
 و عیب مسلوب گشته مستوجب لعن ابدی و سختی تحفظ مرید
 گردیده اند و از ارشاد خواله بر و جز است **كَيْفَ يُقَدِّرُ اللَّهُ قَوْلًا**
كُفَرُوا بِعَدَالَتِهِمْ **وَأَنذَرْتَهُمْ** **أَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ**
الْبَيِّنَاتِ **وَاللَّهُ** **لَا يُهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ** **وَاللَّهُ** **لَا يُهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ**
أَنَّهُمْ **لَا يُؤْمِنُونَ** **وَاللَّهُ** **لَا يُهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ**
فِيهَا **لَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ** **الْعَذَابَ** **وَلَا هُمْ يَنْظُرُونَ** **عَمَّا يُشْرِكُونَ**
 تحقیق معنی طاعت و بیان کفایت کفر بدان و مبالغه بحقیقت ایمان
 کفر در لغت عرب معنی انکار است و ایمان و طاعت و معنی است حقیقت
 است عبارت از تعاقب و قیست که بدانان بهم با نصرت و ای باطل اختیار
 لغزش نموده و مسلک دین و واسطه میان خود و جهان فزون کردن است و
 سبب رشد و هدی و شفیع بر خدایت دارند چنانچه قرآن مجید
 از حال است برستان نموده که **وَأَنذَرْتَهُمْ** **أَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ**
 و شناخت سیر ایشان بدین عنوان آنها را کرده که **كَيْفَ يُقَدِّرُ اللَّهُ قَوْلًا**
وَأَنذَرْتَهُمْ **أَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ** **وَأَنذَرْتَهُمْ** **أَنَّهُمْ** **لَا يُؤْمِنُونَ**

ایضا

نمایند

سکاف

وَأَنذَرْتَهُمْ

۱۵ **عنه** الله عز وجل حقیقت شفاعت در نشاء آخرت و من یحیی هدایت
 درین نشاء که روز قیامت بصورت شفاعت مصور میشود که در
 لغت شفع تعریف کرده در دنیا و سبیل هدایت است و حقیقت معنی
 بت برستی زیاده از بنیت که در قرآن مبین استین شده که حضرت
 خرد را سبیل هدایت و نشاء شفاعت پنداشته اند که باقیاد نماید
 حاجت برستان عبادت اصنام بکاف و قرب خدا میکنند و **و یخیر لکم**
الذی الله **رله** بگوید و الا که مصلحتیان پیشتر صریح مثل خود را
 تیرای خدا و از پیشتر بدارند **و انی سألکم من خلق السموات**
الارض لیسئلن الله و اینجای احصای بابت و عزیمت هر کس
 ما برای و بجهاد خود در دین خدا و قصین هر انبیا که قول او مقتضا
و ما یطیع امر الله عز وجل **و انی سألکم من خلق السموات**
 و سبیل دین و ایمان و واسطه میان مردمان و از یکدیگر جهان و سبیل
 مسلمانان و بی و حاکم شرع بر فریض و نه بیدکان که دین طاعت باشد
 چنانچه از طاعت اهل بیت مستفاد شده فی الواقع کلام که در چنگ است
 الا ربیبی نهجت تواند داعیه و سلطت و شفاعت در چنانکه در
و الذی یشفع عنده الا باذنه و این که مقرب را با نهائیت صورت
 در آن حضرت با جد است بعد محنت و نهجت باشد **لا ینکلم الا**

۲۷

من اذن له الرحمن **فقال صلیا** انسان معجز و شایسته با
 کمال تصور و نقصان کجاست که با آن حد خود بیرون نهد و هوای این
 منصب خطیر بخاطر رساند **و الذی نشان ما فی الله الاخرة**
الاولی و ککم من ملک فی السموات لا تقی شفاعتهم
الا من بعد ان یاذن الله لکم و اینجاست که در کتب که در
 واجبتا بدینون نصب خدا و تصدیق انبیا خلیفه و خانشین بخیر
 کرده باشند هر کس طاعت استبداد که لفظ طاعت که در اعتنا و طاعت
 اشتقاق شده ایازا کدیش از پیشتر از حد و با بر خیر است و چون رفت
 با کمال ناشایستگی خود از خلیفه و خانشین حضرت سید المرسلین
 اکشته ابرار المؤمنین پنداشته اند بجا است سزاوارتر است از آن و غیر
 که همین دیگران در حق ایشان طاعت کرده اند از ایشان از حدشان طاعت
 در لسان امی هدی هموار از خطای ثلث حجب و طاعت تعبیر شده و
 و اما یصلح مستقیم علی بن ابی طالب که در تفسیر با از خاد و بری حد است
 بیت بیرون نهاده در بیان مراد از طاعت در بنیاد و این گفته که **هم الذین**
عصوا عن الحق **و الذین یحییهم** اگر مخالفان دعا نمیدانند که اتفاق را
 و اجتماع اهل در حقین خلفا شاید میرسد اجتماع رسیده باشد و مقتضای
 اجتماع نمای است بحکم حدیث مشهور **لا یجتمع ائمة علی الخطا** و صواب باشد

۱۶ جویاست که نصب خلیفه با جماع اهل دیون تصریح از جانب خدا به
 صورت پذیرفت چنانچه هر یک در تحقیق حقیقت اینان جلوه کرده اند
 شد که هر یک در تعیین یکی از ارکان دین چون نصب خلیفه متواتر می
 باشد و نباید بهین اراده باز مسلک اینان بیرون نهاد است پس
 چنانکه در مضمون امام حسین علیه السلام و جمعی که این اراده بخاطر رسانیدن
 چه سان در جهاد ابرار اجل و عدالت محدود بود و اعتقاد و اختیار
 و اطمینان اعتدالیانند که در حق تعالی و غایت سیرت باید **وَمَنْ يَتَّبِعِ الْغَايِبَ**
يَعْلَمِ مَا بَيْنَ يَدَيْهِ و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ**
تَوَكَّلْ وَاعْلَمْ و **سَدِّدْ صَبْرًا** و **وَلَقَدْ بَرَّانَ عَمْرٍاءَ**
 جاری شده که کائنات بیست و یک مرتبه و فی الله السالین سرها من غار
 الاشیاء و اقامت و بلکه همان حدیث مشهور دلالت بر این مایه که پسین
 اجماعی هر گاه صورت اعتقاد نیاید و چنانچه دهد که هر طایفه از امت
 طریقه حق و صواب را بر تیره و بر خطا و ضلالت روند و چنین طریقی
 بخاطر کمال و جلالت و عزت و جلال و احاطه از ان عمده که **مِنْ خَلْقِنَا**
أَنَّهُ يَتَذَكَّرُ و **يَتَذَكَّرُ** و **يَتَذَكَّرُ** و **يَتَذَكَّرُ**
لَا يَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ النَّاسِ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى يَأْتِيَ السَّاعَةَ و **يَتَذَكَّرُ**
 رسید که جمعی مومنین در کائنات نصب خلیفه داخل نبوده با او یک و هم

بسم

بهت نکردند **أَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ كُفْرًا** و **قَالَ مَطْلُوعٌ** و **يَا أَيُّهَا**
 علم از خلافت را با اختیار و حق و اتفاق است مضمون این که هر یک
 تیره و در میان اتفاق است و نباید یکی و تیره و در میان
 میان صاحب در آن بود که در امتش اندوز علیه **عَلَيْكَ مَا لَمْ يَكُنْ**
 در هر ششای ایشان که پیغمبر حاصل بود چنانچه و انانی هر اهل در حق
 خبر داده که **وَمِنْ خَلْقِنَا** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ**
لَقَدْ بَرَّانَ عَمْرٍاءَ و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ**
 با جهاد و صلوات و جمع باشد و باید که از آن اتفاق و یکسان بر روی و مقدمات
 خود بر کن نیند و بر روی آن اطمینان و تکرار سریت کرده است و باید
 حاسیه که ای اهل دین باشند و خاتم مدلت و کرد است و بر فرق و در کمال
 خود انداخته و بار الیوار ستانند **وَقَالَ اللَّهُ** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ**
عَلَيْكَ مَا لَمْ يَكُنْ و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ**
 اطلاق میشود چنانچه از باب عربیت نصیح نموده اند و در قرآن هر دو
 عنوان استعمال شده و اولیا **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ**
يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ** و **يَعْلَمُ خَيْرٌ مِنْكَ**
 معنی و شاید اسم جعفر باشد یا صمدی بر این مبالغه معنی اسم و جبروت
 که عبارت از آنکه هر یک از اوست یعنی از قلب و اعتقاد و مقررات که

۱۷
حشر و طاعت بیغ و اراذل و عتقا و بدیاجه اثبات تحقیق نزد خدا پس
کے کار کا مظاہرہ کرنا کہ اگر ہر نوع افراد ان پر جاری ہو جیسا کہ تاجیہ نما
مستوجب از قبل خدا نہ ہند رہا و معتاد و نافہ در کیش غیر از او
باری ہو جیسا کہ بعضی مفسرین و حوالہ دہانان بعضی ہاں تا اعتقاد از اکثر
خلعہ خیر و توکل پر کیا نہ کیا کہ نہ کرد و نہ دل پر ایمان بر غلط
اعتقاد پر یونہی نہ از خدا خارج و علاوہ بر اس شخص خطاب خطاب
خطاب معروف بعض الخطاب کرد کہ لَا تَزَالُ تَزِيدُ الْيَهُودَ وَنَحْنُ نَزِيدُ الْيَهُودَ
وَالنَّاصِرِينَ الْيَهُودَ وَأَنْتَ أَعْيُنُكَ يَدْرِي وَأَنْ تَخْلُقُوا
إِلَى الْخَالِفِينَ وَقَدْ أَمَرْنَا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ بعد از انکہ امر از علی علیہ
نایب الائمہ الذین اسما الطحیضہ و الطحیضہ الرسول و اولو الامر
علیہم السلام وضع فرمایند فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ
إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ وَالتَّوْحِيدَ الْخَيْرَ الْخَيْرَ وَالتَّوْحِيدَ الْخَيْرَ
موضع و نزدیک فرمایند بر اس بنور سجدہ و توبہ و لا یؤمنون بحقیقہ
تجلیاتی فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ
وَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ
از نزول ایمانیاں بر منور خود و از زمین جنت است کہ در حدیث اهل بیت
علیہم السلام فرمود حضرت ابیہم علیہ السلام و علیہ السلام و علیہ السلام

اصناف اعداء و توحید بخود و استجاب معبود بکار مخصوص فرموده
 ناحیه الهیه شد که ما علیاً ابرهیم الاخر و شیعیان
 یا ایها الشیعیان یا ایها الخدیجه که بیان اولی الثانی
 یا ابرهیم للذین یعرفوه و هذا الذی یروونه و استوف الله
 فی المؤمنین هم استقام توان نمودن فارسی اعیان کرد و بدست
 گردیدن و بین قریه بدان نیست امر باطنی است که نظایر عالمها
 دارد از گردیدن کسی بدیگری و قیام روی الهی ابد که لا اقل از هزار
 خود بدو گذارد و بی کسی از بی خبری با کسی که همین
 بهادانه وقت نگردد و اندر کوه دلی روی زمین بشوید خلیفه
 زایش کیا بجا از کفر می رسد با پادشاهی حکما بخود فکر و بدست
 کار روی تسلیم و رضا تقوی است که می نمود بدینجا خود و در
 کلام و جزب یعنی قول که گفته با ناخالص است بدیگری بگوید و قول
 نماید و از غیر باری حق و کاش که شکرانه باری و همه ای بخود بجا بگذرد
 و در باب تسبیح اشعار شده و فرزانان و دانشان و علی الله
 فکرم الله انکم مؤمنین ایمان با او کل ناکرده و فرزان
 مجید از عالم انبیان درین عنوان بسیار نموده و ایها المؤمنین
 الذین اذا ذکر الله وحلت علیهم وادان علیهم علیهم السلام

۱۸ **قَالُوا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسِيفًا مُسْلِمًا أُولَئِكَ عَظِيمُ**
 بعقوب کلینی بسند خود از حضرت امام شریف بیام از سید
 امام بهیسم خبر می دهد با قرعه و طریقه الصلوة والسلام روایت کرده که
قَالَ نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فِي بَعْضِ سَفَرِهِ إِلَى
أَيُّكُمْ كَرَّمَ فَقَالَ اللَّهُ عَلَيْهِ مَا رَأَى اللَّهُ فَقَالَ سَأَلْتُمْ
فَقَالَ لَكُمْ مَا رَأَى اللَّهُ قَالَ مَا حَقِيقَةُ إِيْمَانِكُمْ قَالَ
الْإِصْلَاحُ بِعَصَا اللَّهِ وَالْتِمُذُّ بِرَأْيِ اللَّهِ وَالْتِمُذُّ بِرَأْيِ اللَّهِ فَقَالَ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ إِنَّ تَكْوِينَ لَكُمْ لَكُمْ أَنْبَاءُ
 واز محقق حقایق کثافت ده اربعین صحابه علیه السلام روایت
 نموده **قَالَ قَالَ إِيْمَانُ الْمُسْلِمِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ الْإِيمَانُ**
أَرْكَانُ إِيْمَانِهِ التَّوَكُّلُ عَلَى اللَّهِ وَتَقْوَى الْعَمَلِ بِاللَّهِ وَ
الْإِصْلَاحُ بِعَصَا اللَّهِ وَالتَّسْلِيمُ لِرَأْيِ اللَّهِ طَارِقِي بَابِ سِدِّقِ
 عرفان الله بفتح العزائم و کتب ابود خورش از پیش رویه پس
 بر داشتیم حال چنانچه از ازی عرفا تراشیده و نگردم پس که در
 امور و بوی خورش و پیش خورش از دود و اسوق نموده حضور قیام
 و حدیث که مخالفان بنده طریح با و اولیایا بگویند از انین و عرفا
 خبر میدادند چنانچه حکام توبه فالدیار و جلیل انبیا رحمتا باد

علم بقا اگر از روی کمال فقیه خاطر ملکوت ناظر باطلهم سال الحول است و در
 روایات کثایست خواست اهدایت نامه ای مرتبه ساز و جبر که ظاهر
 قاده و اسلم را متقلد بودند چون با طعنشان بر روی انبیا بود و بکار
 آنکه شاید از ده مفید که باری معانی باشد که با عریض ایشان مخالفت
 نماید و از اوایل خصوص مسدود کرد و مانع آن سعادت حاوید از شد
 متخلفان ناشایست از کمال طین میریزد همان آورده تربیت عصیان و
 در نهایت بران خشد خاطر از طرف برادر چنان و فوج از ده کرده خود
 از آن محفل مقدس مطر و دساختند و طایفه مسلما از آن الحول از ان
 در تیره و تیره و تیره و تیره از ان الله عز الانبیا و اهل بیت
 شفیقه باشد که هبنادر همان روز بملی سلمه بن زید در سفر جاد و مان
 بودند و چندین مرتبه عتاد این خطاب **بِحُجْرَةِ جَبْرِ وَجَبْرِ السَّعَةِ كَعَنْ**
اللَّهُ مَنْ خَالَفَ عَنَّا مِيرَسِدَ بَنُو عَمِ مَصْلَحَتِ خُورِشٍ وَ بَارِئِ حَقِّهِ
 بمانند ساسنه تخلف و در زیدند و بیل عصیان بر وجه اطاعت کشید
وَمَا كَانَ لِمَنْ قُلُوبُهُ مِنَ الْإِيمَانِ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ
يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ
وَصَلَاحًا لَا سَبِيلَ لَهَا وَمَنْ يُصِيبْ يَنْبَغِ مِنْ مَالِ زُرْعَةٍ وَ شَقِ
 عرقه در اینست عرب دست کوزه و دلو را گویند و حلقه که کوزه

نه است

این تاریخ فی کتب خطیبین کتب الله حمد مد
 ما بین السماء و الارض و فی اهل بیتها ان یغیرها
 فی برزخ علی الحق ابن العالی شاه از ابی عبد الله ع
 روایت کرده از رسول الله صلی الله علیه و آله قال لای شک
 کلامی واجب و لای ترک کت فی کمال التقلید و کمال
 الله جل جلاله من السماء و الارض و عجزت اهل بیتی
 و اولاد الطیف العبری اجری انهم ان یغیر فاحقی برزخ علی الحق
 فانظر اسماؤا خلقه من این من یجدین عبارت از حضرت زینا
 شده ظاهر میشود که برای زیاد از اسم مکرر تسلیم و تاکید سفر
 بتخصیص و تخیل نوعی که بهر مسلمانان ملایم و کمال هدایت
 مآتب بود بدان سفر در آن سفر مکرر مدعاست نموده ایشان را بر
 دو خلق عظیم الشان وصیت سفر موده اند و غرض از این خلافت
 شاه ولایت بوده چنانچه بر صاحب انصاف محقق نیست چه سبب
 قرآن دانی یا حق و مسخر حکم و مشابهتین و مجمل ظاهر و باور از عاقل
 بدانکه هر ایه کلام و در زیادت کمال و جلاله شده باز بفر
 علم بود چنانچه خود دعوی کرده و کوفه بول نموده اند دیگر بر این
 داعیه بخاطر کشته بر کس از قرآن بهر مذهب نیست که بر پیروی آن

مولی باندی ناید کلام الحق فاروق و باطل علی بن اوطالب
 است از اهل طبر بر ولایت عالمه منقول شده که گفته حضرت رسول
 الله صلی الله علیه و آله و سلم یقول علی مع القرآن قال نعم
 مع علی بن یغیر فاحقی برزخ علی الحق و از عایشه مروی است که
 ان من قول الله صلی الله علیه و آله و سلم قال الحق مع علی
 و علی مع الحق ان یغیر فاحقی برزخ علی الحق و همچنین مقدم
 اهل بیت رسول خداست بر عزت و اصحاب عبا که در میان ایشان
 ایات بیانات صبا هله و تعلیم و قرب و سوره که در اهل انزال شد
 با تفال است شاه ولایت بوده پس مقدم و حبیب بعد از وصیت
 ان نود که باید اتم بعد از من بهر چه و اما در اولاد و اخلاص که سفید
 تجا من خلیفه و جانشین من دانسته بهر چه و این خانواده متکلیف
 تجا و یکنه حاجت بر نهاده و متکاوی جاوید باید که قرآن که کلام
 رسالتی و عزانه و خیر و پیغمبر است تا روزی که حق از این خاندان
 جدا و بخلاف دایره که هر که از این وصیت مختلف و زرد در کمال است
 که در امان حق نزلت بعد مناسبتها و اما ایة علی الدین
یقول لای ان الله مع الصالحین لیکن اندیشه از کتب معاندین و
 اصحاب و مکر منافقین و حساد نموده این مطلب را از این صبح و کبر و

۲۸ در کتاب ساجد از ابراهیم روایت کرده که من صلوات تویم نماز عیسی
 بن مریم و حجی که است از عیسا بن سنین شهر و هر یک از عیسا بن سنین
 لما قال رسول الله عليه وآله يدعون بر الحجاب فقال است
 لوني باليسين من انفسهم قال ايلي يا رسول الله قال است
 مولاه فعلى مولاه فقال عمن الحجاب حج حجك يا رسول الله
 اصحح مولاي و مولاي كل مؤمن ومؤمنة قال الله تعالى
اليوم اكملت لكم دينكم و ما تمت عليكم فحي و وصيت لكم
الايام و بنا الخط الحجاب و خوار و زاي در غماري دعوت کرده
 که چون حضرت رسول الله در حدیث عیسا بن الحجاب بفرمان آنکه
 نصب نمود و حج ماور بود در شان علی اصحاب و سید امیر بود که
 سید علی بن ابی تراب المؤمنین بهر ایشان انقاد کرده و حق شایسته
 این ایام اکملت لكم دينكم فرستاد بر حضرتان و اول این سرور
 گشته و توبه بجهار کرد و فرمود الله اکبر علی کل الدین و تمام الهیز
 و رضا الرب بر ساقی و لای علی امیر مکرر و در بین محض
 از ای سید خدای روایت کرده در حق تمام قصد غدیر و سابق
 که حسان بفرمان لازم الاذعان حضرت در تهنیت شاه ولایت
 گشته و تشریف تحسین یافته در آن روایت مذکور است این دو

این دو

از آن جمله است فقال له قسم يا علي ما نبي رضیتك من محمد
 اماما و هاديا هناك نقا اللهم وال وليه و كن للذي عاد عليا
 معاويا و ليخيه بعض مفسرين را كان شده با خبری رسیده که نزد
 این ایم اکملت لكم دينكم در هر فحیه الوداع بوده و منقذ آن
 نیست که در احوال ابن نصب امیر المؤمنین باشد چه از روایت
 اخبار ظاهر شد که وصیت بفرمان و عزت بکرمه روز عید بود و بخوا
 رسید که آن وصیت ضا اصب خلیفه بود روز عید بفرمود شد
 پس باید این بیکر بدین در هر فرد و دایم باشد روز عید بر احوال
 شده باشد تا عارض و سابق منی انخاب باشد با آنکه در مسجل
 محاز غلطی گفته باشند روز عید نازل گشته چنانچه گفته اند
قال الحسن يوم السقيفة یعنی نقض حق صاحب در سقیفه بود
 مستلزم شهادت سید الشهدا با اولاد و اهل بیت در کربلا بود
 و سایر ظلمهای بغایت رسوا که بخاندان رسالت رسیده و الله اعلم
 و هر تقدیر این سخن بر جو خندان بخت نیست که در سید المرسلین
 بخلاف امیر المؤمنین کمال یافته چه هر چه صاحب شریعت را احوال
 است از آنکه بعد از او نبی یا ولی و جی او باشد که تبیین و تبلیغ شریعت
 دین او نموده از عزت مسندین و عزت مصلحین حفظ نماید بشرط

[illegible]

وولد از هر حقیقت اینها زاست و یقرب الله الأشواق للقبائل
لعلهم یهدون و هر چه خلاف شیوه ایمان باشد بدین عنوان کفری
 خلت و قتل است و ما اقلید الحق الا الضلال و هر که از حق و حقیر
 جز ایمان بر وی کاستگان بارگاه علی و جزای از او ساقی سلاک
 کمر است چنانچه بسند معتبر روایت شده که قال رسول الله علیه
 الله علیه و آله الا یضرب الله عن ایمان اونی یقولوا لله ورسوله علی
و قال یقیم الصلوة و قال یقیم الزکوة و قال یقیم الحج و
العمرة و قال یقیم الحیاء و قال رسول الله علیه و آله
لکلام الله یضرب و لیسیر و لکن ارفع عن الایمان کفر بالله و البیعت
بما لله و تعالی و لایا لله و التری من عند الله بلکراه ایا محمل
در باب مدینه علم و حکمت چنانچه از ابن عباس منقولست عن النبی
اینه قال لی بن الوطاب یارب من دینه یصله کان مؤمناً و من خرج
بینه کان کافراً لهذا روایت شیعه و سنی بطریق معتد به تقسیر
طریقه مستقیم باین اوجایل شده شیخ صدوق در کتاب معانی الجواهر
چند حدیث روایت کرده در تفسیر این اصطلاح مستقیم عالم المؤمنین و کلمه
مستقیم بن صاحب تاج کمال تصحیح شده میگوید چنانچه
کرم و فاضله و الله و الوالی سوره فایه همان حذف مکررات

[illegible]

يُعَذِّبُونَ الَّذِينَ يُبْغُوا أَهْلَ الْبَيْتِ وَاللَّهُ مَعَهُمْ وَلَوْ كَرِهَ
 الْكَافِرُونَ ۖ جَانِحًا زَانِعًا هَبَّتْ وَطَارَتْ بِسُيُودِنَ وَرَأَتْ وَارْتَدَّتْ
 كَرَسَلًا نَانَ عِدَارَ رَحْلٍ رَسُولُ اللَّهِ هَبَّ نَصِيبُ خَلِيفَةٍ مَذْكُورٍ فِي هَجْتِ
 نَهْرِي بِمَكْرِ هَالِكِي بَيْتِ بَنِي حَبِيلٍ خُذْ مَوَدَّةَ مَكْرُورٍ فِي جَنْدِكَ
 وَهَامِيَانِ دَامِغٍ وَرَأَتْ قَدَمُ لَوْدٍ نَجُونِ سُلَامٍ وَرَمَدُ لَوْدٍ وَرَمَدُ
 أَشْيَاهِمَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَاتَّخَذَ الْأَرْبُوكَ دَفْعَتَ مَرْقَلِيهِ
 الرَّسُلُ أَنَا نِصَاتُ أَتَعْمَلُ أَتَقْلَبُ نَمَّ عَلَى أَفْعَايِكُمْ وَمَنْ يَنْتَلِ
 عَلَى عَقِبِي فَلَنْ نَجْعَلَ اللَّهُ سَبِيلًا وَنَجْزِيكَ لَدُنَّ الْأَكْرَبِ نِظَارِينَ
 تَغِيرُ سَبَاحًا مَعْدِينِ مَعْقُوبَ كَلْبِي بِسَدِّ مَتَلٍ وَرَكَا نِزَابِيرِ
 وَعَلَيْكَ تَكْرَدُ قَالَتْ سَأَلَ الْكَافِرُ عَنْ عَزْرِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ
 مَنْ يَحْتَمِلُ رُوحَهُ وَأَنَا لَأَكْفِيَنَّكُمْ كَيْفَةَ اللَّهِ وَأَلَمْ يَلَمْ ذَلِكَ
 فَلَا يَنْ وَفَلَا يَنْحَدِرُ مِنْ أَيْدِي دُونَ الْأَسَامِ الَّذِينَ حَبَلَهُ اللَّهُ لِلنَّاسِ لِلْأَسَامِ
 فَلَيْدَ ذَلِكَ قَالَ وَلَوْ جَاءَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِذُنُوبِهِمْ لَأَنْقَذُوا أَتَى الْقَوْمَ
 اللَّهُ جَمْعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ إِذْ بَشَّرَ الَّذِينَ آمَنُوا
 عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْأَعْدَابَ وَنَقَطَتْ بِهِمُ الْأَسْمَاءُ
 فَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةٌ فَمَتَّعْنَا بِهِمْ كَمَا مَتَّعْنَا
 كَذَلِكَ يَرْيَاهُمُ اللَّهُ أَفَلَمْ يَحْسُبْ عَلَيْهِمْ وَهَاتِمَ جَارِحِينَ

٣٣
 لَشَيْعَةٍ وَتَقِي لَمْ يَنْعَمَ كَانَ سُخْرًا وَاصْفَاءً لَمْ يَنْعَمَ لَمْ يَنْعَمَ
 بِعَمَلٍ بِنَا الزَّكِيَّ وَلَوْ كَانَ مُؤْمِنًا بِالْعَمَلِ لَمْ يَنْعَمَ لَمْ يَنْعَمَ
 الَّتِي صَدَّقَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ مَعَ الْأَسْفَافِ وَالْأَصْفَرِ مَعَ الْأَمْرَارِ
 وَأَمَّا قَوْلُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ رَضِيَ فَإِنَّهُمْ لَا يَشْفَعُونَ
 إِلَّا لِمَنْ رَضِيَ اللَّهُ بِهِ وَالَّذِينَ إِذَا يُلَاحَظُ عَلَى الْخَسَنَاتِ وَالْأَسْيَاءِ
 فَمَنْ رَضِيَ اللَّهُ بِهِ لَمْ يَكُنْ عَلَى سَائِرِ الْكِبَرِ مِنَ الذَّنْبِ لَمْ يَكُنْ فِيهِ
 بِعَاقِبَتِهِ إِلَّا الْفَقْرَ وَالْغَنَاءَ وَمَنْ يَكُنْ تَعْبِيرًا لِمَنْ يَكُونُ يَكُونُ
 ابْنُ بَعْضِ الْعَالَمِ يَكُونُ لِحُجَّةٍ فِي كِتَابٍ كَانَتْ رَوَايَةُ سُدَّةَ الزَّعْبِ اللَّهُ
 بِرَأْيِ يَعْقُوبَ قَالَ كَلَّمَ لَا يَكُونُ عَبْدًا لِلَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِنَّ لَنَا الْخَطَّ
 النَّاسَ وَمَنْ يَكُونُ يَكُونُ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ
 لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ
 الْأَمَانَةُ وَالْوَقَارُ بِالْقُدْرَةِ قَالَ فَاسْتَوْفَى اللَّهُ عِندَ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 جَالِسًا فَاجْلَسْ عَلَى كَلْفِ ثَبَابٍ سَمِعَ قَالَ لَا دِينَ لِمَنْ قَالَ اللَّهُ تَوَلَّاهُ
 الْإِسْلَامَ لَمْ يَكُنْ مِنَ اللَّهِ وَلَا عَصَبٌ عَلَى مَنْ قَالَ يُولَايَا مَا جَاءَ بِهِ مِنَ اللَّهِ
 فَذَلِكَ لَا دِينَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ وَلَا عَصَبٌ عَلَى مَنْ قَالَ تَقَالِيمُ لَا دِينَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ
 وَلَا عَصَبٌ عَلَى مَنْ قَالَ تَقَالِيمُ لَا دِينَ لِمَنْ عَزَّ وَجَلَّ اللَّهُ تَوَلَّاهُ
 أَشْهُلُ حُرُوجِهِمْ مِنَ الْخَطَايَا إِلَى التَّوْبَةِ خَلَّاتِ الذَّنْبِ إِلَى

قوله

تَعْبِيرًا لِمَنْ يَكُونُ يَكُونُ تَعْبِيرًا لِمَنْ يَكُونُ يَكُونُ تَعْبِيرًا لِمَنْ يَكُونُ
 وَالَّذِينَ كَانُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا
 التَّوْبَةِ إِلَى الْخَطَايَا لَمْ يَكُنْ يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا
 فَلَمَّا أَتَى قَوْلًا كَلَّمَ كَلَّمَ كَلَّمَ كَلَّمَ كَلَّمَ كَلَّمَ كَلَّمَ كَلَّمَ كَلَّمَ
 حُرُوجِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا يَكُونُوا
 فَأَوْجَبَ اللَّهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ تَعْبِيرًا لِمَنْ يَكُونُ يَكُونُ يَكُونُ يَكُونُ
 مِنْهَا خَالِفُونَ

ذكر ابن رساله ورد وبسبب ايراد
 امكان رد رجحان الخطا مستور
 كما زعموا لطالب بجلوه كاه ظهور
 زميله اسدك ارباب كالا كرايين
 باحتياط طبع كذا بدله عن مؤلف
 ما يدركه صحت الخطا
 حضوره ليل ارباب
 صلوات الله
 عليه وسلم
 الحمد لله
 الذي هدانا
 لهذا
 هذا

باب صلوة يوم القدر

٣٣ الحسن بن الحسن بن الحسن قال حدثنا محمد بن موسى القمي قال قال
حدثنا علي بن حسان الواسطي قال حدثنا علي بن الحسن بن القمي
قال سمعت ابا عبد الله الصادق عليه السلام يقول صيام يوم عرفة
خير من صيام عشرين شهرا والواحد من اشهر من صيام مائة سنة
كان له ثواب ذلك وصيامه يوم عرفة عند الله عز وجل في كل
عام مائة سنة ومائة مرة عرفة من شهر رجب سنة ثمان مائة وهو عيد الله
الاكبر وما بعث الله عز وجل نبيا الا وعرفه في هذا اليوم عز وجل
حرمته وسمي في السماء يوم العهد المعهود وفي الارض يوم الدنيا
للماخرون والجمع المشهور ومن صلى فيه ركعتين يغفر الله له ما مضى
السنين قبل ان يزل من قوله مقدار نصف ساعة في الله عز وجل
يقول في كل ركعة سورة الحمد مرة وعشر مرات قل هو الله احد عشر
مرات اية الكرسي وعشر مرات انا انزلناه عدلت عند الله عز وجل
وتجلى لمة الف تحية ومائة الف مرة ومائة الف مرة وتجلى حاجة
من جميع الدنيا والاخرة الا قضيت له كانت ما كانت الحاجته
ان فانك الركعتان والدعاء قضيتها بعد ذلك ومن قطعه في
يومنا كان كن اطعم صياما وصياما وما قلنا من بعد الا ان الله

عشر
موسى
الواحد

عقد يده عشرا قال وتذكر في كل الف صلاة قلت لا يا رسول الله
الف كل قيام كان له ثواب من اطعم مائة من النسيان
الصديقين والشهداء فحرم الله عز وجل وسفاهم في يوم
ذي سغبة والدمهم فيه يالف الف درهم قال لعلي بن
ان الله عز وجل خلق يوما اعظم حرمة منه لا والله لا والله لا والله
في قال وليكن من قولك من قولك اذ التفتيم ان تقولوا الحمد
ان تقولوا الحمد لله الذي اكرمنا بهذا اليوم وجعلنا من المؤمنين
بعبادة وميثاقه الذي وانقضا به من ولاية الامم والقوا
بسطه ولم يجعلنا من الجاحدين والمكذابين سيجم الدين ثم
قال وليكن من دعائك في دبرها من الركعتين ان تقول يا
اتنا سمعنا سدا يا سادي للاميان انا سوا ربكم فاستأذنا الى قوله
انك لا تخلف المنعاج ثم تقول بعد ذلك اللهم اني استأذنك
وكيف بك تعبدوا واشهدوا بك انك وحده عزك وسكا
سواك وابرضك بانك انت الله الذي لا اله الا انت المعجى
الذي ليس من لدن عزك والقدر ارضك معبود بعد سواك
الا باطل فمخل غير بجهك الكريم لا اله الا انت المعبود فاد
معبود سواك تعاليت عما يقول الظالمون علوا كبيرا واشهد ان

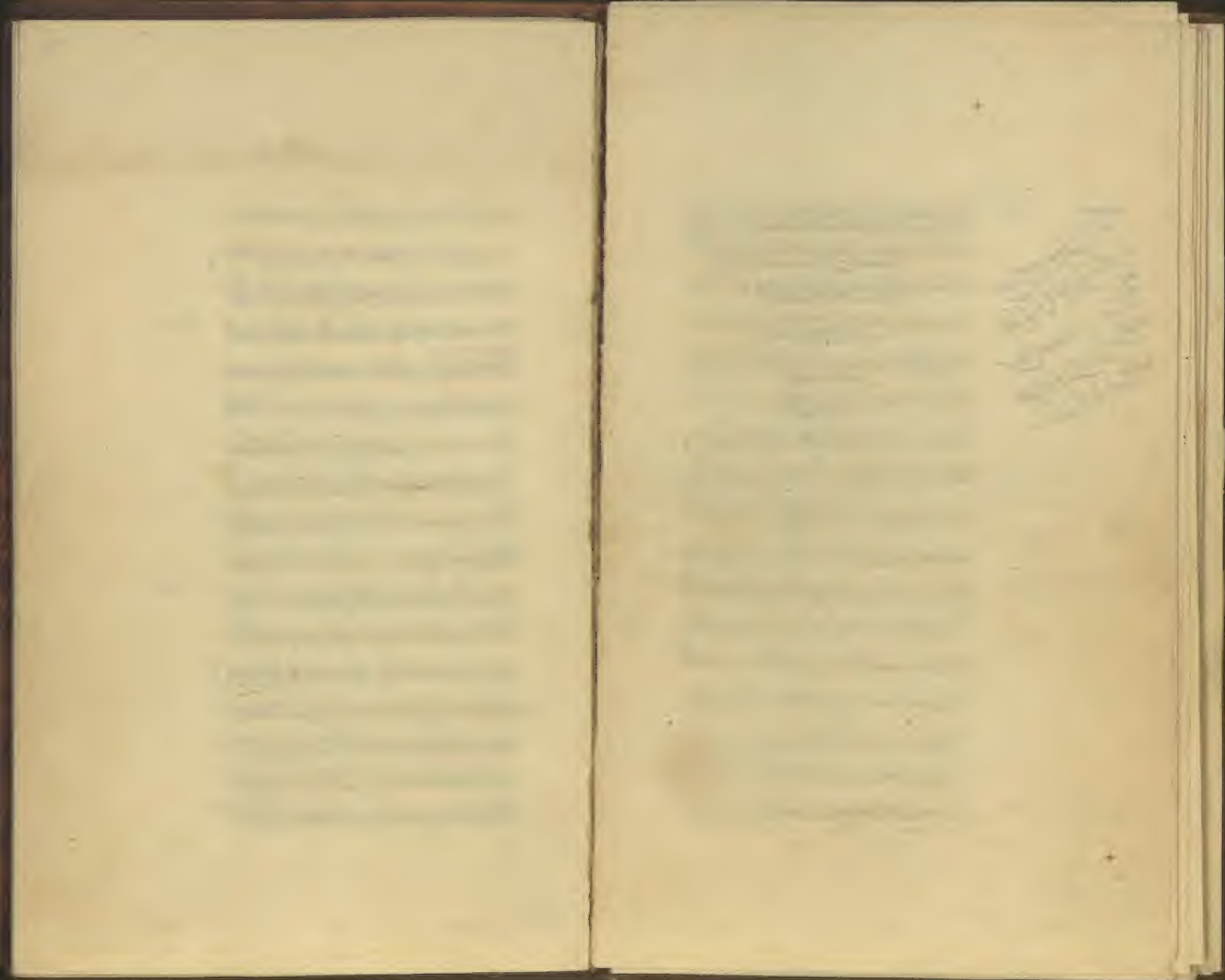
سنة ثمان مائة

التي

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, containing several lines of prose.

٣٥
 والمجاهدين والمكذبين يوم الدين ولم يجعلنا من تبع المعصين
 والمكذبين والمفترين اذ ان الانعام والمفترين خلق الله ومن
 الذين استخروا عليهم الشيطان فاقسامهم ذكر الله وصدقهم عن
 التسليم وعن الضلال المستقيم والكثير من قرأت في يومك
 ليذكرك ان تقول اللهم العن الجاحدين والناكثين والمفترين و
 المكذبين يوم الدين من الاولين والآخرين اللهم فلك الحمد على
 ان جعلنا علينا الهدى الذي هديتنا الى ولاية امر الله من بعد
 نبينا الامم الملة الراشدين الذي جعلهم اركان التوحيد و
 اعلام الهدى ومنار التقوى والبر والحيث والحيث وتمام
 نعمك فلا تجعلنا من النكاثين وصرفنا نبيك واتبعنا من بعد النذير
 المنذر والناكثين ولهم وعاديا عدوهم وبرينا من الجاحدين
 والناكثين والمكذبين الى يوم الدين اللهم فكما كان شأنك
 ايضا دقا الوعد بامر لا يتخلف المهادنا من هر كل يوم في شات
 ان افعت علينا عوالاتنا انك المسئول عنها عبادك فانك قلت
 وعوالت الحق لشأن يوم من عن النعيم وقلت وقفوا لهم
 مسئولون ومنذ علينا بشهاد الا خلاص لك عوالاتنا اوليا
 الهداة من بعد النذير المنذر والبر المير واجلست الدين عوالاتنا

والراة من عدوهم واتمت علينا النعمة التي جددت لنا بعدك
 وكوننا ناسيتا نكثك المفسر وشا في سبيلك خلقتنا ابانا وجعلنا
 من اهل الاجابة وذكرنا الله والميثاق ولم نغشنا ذكرنا
 فانك قلت واذا فخذنا بك من غير ان يدع من طهرهم وديهم واشهدنا
 على انفسهم الست بربكم قالوا بلى اللهم اني شهدنا بك والطك
 بانك انت الله لا اله الا انت ربنا ومحمد عبدك ورسولك
 نبينا وعلى اهل بيته من الطه العظمى وايمان الكبري والنبيا العظيم
 الذي هم فيه يحصلون اللهم فكما كان من شأنك ان افعت علينا
 الهداة التي عرفتهم قلبك من شأنك ان تصي على محمد وآل محمد
 وان تبارك لنا في يومنا هذا الذي ذكرنا في عهدك وشيائك
 واجلست دنيا واتمت علينا نعمك وجعلنا من اهل الاجابة و
 الاخلاص بوجداننا من اهل الايمان والصدق بولاية
 اولياك والراة من عدائك واعدا اولياك الجاحدين والمكذبين
 يوم الدين وان جعلنا من العاوين ولا تخلفنا المكذبين يوم
 الدين ولجعلنا قدام صدق صدق المتقين وتجعل لنا المتقين
 اسما الى يوم الدين يوم نبي كل اناس باهم واحشرنا في نورا الهذا
 المحدثين واجعلنا ما احببتنا على الوفاء بعدك وشيائك للناخو

بسم الله الرحمن الرحيم

بعد از این مباحث و متاثر و مباحث حضرت واجب الوجود و مقصود
 الخیر و الخیر و درودنا معدود و در صفت وجود و خالصه و وجود
 المصطفی من عالم الالهیات علیهم و آله الطاهرین المقدسین صلوات الله
 علیهم اجمعین **اما بعد** این مختصر است در بیان حکم نماز جمعه در
 حضور حضرت خیر البشر و اوصیای طهر و در زمان غیبت ایشان
 که حسب الاستدلال بعضی از اخوان حقیقت و خلاقین طریقتی
 نگاشته اند که گفته اند این قبیل البصائر کاسد الصانع کشته شد
 بپای و وجبات عیان منقذ ظهور و برآمدن است که مستوفی نظر اجماع
 اثر خود میدان و در حق خط خطی هویتشان کرد و عینه وجوده
 بدانکه نماز جمعه بعد از هجرت حضرت خیر البشر و بعد از طریقت بدلا
 عن الطهر جمعی مخصوص بشرط چند خاص واجب شد که یکی از آن
 شروط امامت آنحضرت یا اوصیای بعد از او یا نا به خاص ایشانست
 و بدون این شرط و دیگر شروط بر سایر مردمان حرام شد و فرضیه
 ظهر بطریق اول معتبر گشت و برین معنی اتفاق فرقه تاجیه
 و اجماع طایفه طریقه بعد از پیغمبر و عصر بعد از عصر انقضاء یافت

در

و بنقل من از علمای عالم و فقهای کلام ثابت و محقق شده و
 همچنین اجماع کائنات و علماء مسلمین منعقد شده که وجوب
 از حیثی است بوده و تخیری نبوده چنانکه در بعد ظهور خلیفه
 بیست انشاء الله تعالی و بقدر امکان در زمان غیبت سنا
 رضوان الله علیهم در ان اختلاف نموده اند بعضی از اصحاب
 دانسته اند و کما یقربان بلطیفان نموده اند و بعضی از اصحاب
 نیست و حرام دانسته اند و اجماع جمیع ایشان اتفاق داده که
 درین زمان واجب عینی نیست تخیری است یا حرام و بسیار
 از ایشان اجماع ندیده اند که خود نقل کرده اند و این معنی
 تا اولین زمان شیخ زین الدین مسخر بوده و او هم قول آنحضرت
 و در بعضی از کتب خود گفته که اگر اجماع بر عدم عینیت واقع نمیشد
 من بوجود عینی قائل میشدم و آن دو اجماع سابق را هم نقل کرده
 است و در اصول خود اجماع منقول بخیر و احد را حجت میدانند
 و باقیها همه در اولی الامر مخالفت شده اند و خود و اجماعات مذکور
 نموده در رساله که با و منسوبست قائل بر وجوب عینی شده و بآن
 گفته اند نموده استراطیجهتند جامع الشرایط در امامت نقل کرده
 و گفته اند بعد از نموده و بعضی بعد از او بر پیغمبر و نموده قائل شده اند

اصحاب

در
منقذ

۳۸ و لکن و حجت هوسو لها انشاء الله تعالى بعد از نقل احوال و ابرار
 دلائل اطران و نقض و ابرار لها و ترجیح مذهب صحیح حق باقی
 حقه کالتشریع و اقامه الحاکم بر اولو الامر و نصرت در خلافت
 بصیران مستقیم ظاهر و باهر و سید الخدایه و سید
 عز شانه و جل بهانه و چون بر ابحاث بر دلائل استنباط
 از دلائل خبر ظاهر میشود باین امر مقدم داشته میشود
 که فائزین با استنباط آن درین نزاع از اصحاب شیخ طوسی است
 در نهان و محقق در معتبر و علامه در محقق و شیخ شهید در
 بیان و شیخ علی در رساله و شیخ مرتبه الدین در شرح لمعه و
 غیر هم تا بطول الکلام نذکریم و بعضی از ایشان استدلال بر آن
 نموده اند باین ترتیب یا ایها الذین آمنوا اذینوا للصلوة من یم
لجمعة فاسمعوا لکلامه و ذکروه و البسج ذکرم خبر لکم و جعل سدا
 آنکه حق سبحانه و تعالی بفرمان امر فرمود که بعد از نماز میان
 جمعه یا دایان بنشینید و امر جمعه در وجوب است بر نماز جمعه
 مذکور بر جمیع مؤمنین واجب بوده باشد و خروج اهل زمان
 غیبت از آن دلیل مایه ندارد پس باینسان نیز واجب بوده باشد
 و هو المطلوب و اما در استدلال ایشان باینکه بسیار است از آنجا

مجاوزه

چهار وجه است مذکور میسازیم بحث اول آنکه در کتب اصول
 شیخ و بر سر شاه که خطاب مع دوین از هیچ عاقل معقول
 نیست و اگر چه بر نفی وجودین بوده باشد چنانکه اگر کسی بجمع
 عقل و خطاب مع دوین بگوید که باین نزدی معلوم و از کار
 بکن یا باین نزدی وجود و این غیر معلوم هر دو این کار بکنه و بکن
 عقل و از سبب و هر چه در این کار از عقل و عقل و باینست
 پس خطاب باینکه این است که خطاب مشافه است شامل
 مع دوین زمان خطاب نبوده باشد اگر کسی بگوید که باینست
 لازم می آید که هیچ حکمی از حکام الله ستم نبوده باشد و شیخ
 لمر از آن نموده و محله باینست که در این جمیع مسلمات
 بلکه بعضی کفر و هداست جواب است که این قسم تشیفات
 از نافع بدک سخنان ناخوشیست و سخن سالیست که خطاب طلب
 شمای بنفسه شامل مع دوین نیست و از آن لازم می آید که خطاب است
 طلب بعد از وجود و اتفاق دلیل بر تکلیف دلیل دیگر تکلیف
 نشود و دلیل بر تکلیف ایشان درین هنگام بعضی حکام اجماع
 مسلمان است که اتفاقا یافتند که هر یک از احکام شریعت که مخصوص
 موجودین نباشد و نسخ و تخصیص باین راه نیافتد باشد باین

و حکم مقرر می شود و معتبر شد تا آخر الزمان محکم و معتبر باشد و هر کس
 موجود می شود بعد از حصول شرایط تکلیف بدان مکلف می شود
 بعد از حصول شرایط بدلیل اجماع اند و بر او باید شریعت این معنی
 طرز آنکه در وقت نزول احکام جمیع معنیه منتهی الی یوم القیمه بدان
 مکلف باشند بنا برین تکلیف اهل این زمان بخطایات طلبند
 شریعت بدلیل اجماع خواهد بود و چون در مسئله زمان بعد از اجماع نیست
 بلکه خلافی متفق است و میتوان گفت لا اکثر بحکم رضا بدلیل
 اهل این زمان بدان مکلف نبوده باشند و هرگاه بدان مکلف نباشند
 فعل آن بدعت و تشریع و حرام خواهد بود **بحث دوم** آنکه در
 انقطاع از ادوات عدم نیست و انقضای کلیت مدخل خود نمیکند
 بلکه مدخل آن مملکت و مملکت در وقت جزئی نیست چرا که اگر کسی
 بعد خود بگوید که از اخیان زید فاعطه در ماهیکه زید را بدید باید
 بکند چیزی باید داد و اگر کسی بگوید چیزی مدعی باید چیزی که فرق
 است میان آن کلام و اذاکلی مع هرگاه است و از بعضی کلامی است و آن
 انقضای عموم نمیکند بخلاف این اگر کسی گوید پس چه بسکوی در این
 اذاقتم الی الصلوة فاعطوا و بجهت در آن کلمه جنبه فاعطوا
 بر شما لازم می آید که یک وضو و غسل در مدته العرکاتی بدهد باشد

در این مورد

و اگر چه بعد از آن حادث شده بسیار واقع شده باشد و این خلوه
 اجماع جمیع مسلمات است جواب است که از ادوین این معنی
 حقیقی نبوده و میبایست که استعمال شده بهین دلیل اجماع و چون
 در این کلامی نیست که دلیل دارد و از حقیقت مجاز بود و باشد
 همان معنی حقیقی خود خواهد بود آنکه در وی فعل مانع
 مجزول است و فاعل آن معلوم نیست که کیست و معینا مراد است
 هر کلامی نیست پس از دلیل خارج مستحق نشود که مدعی من بود
 صلاحت ندارد و اما در سزا و اما مستست و خصوص بخلاف
 او و لجست بر کسی که بدان واجب نخواهد بود پس باید می بود
 استدلال بر وجوب آن شواخ خود آنکه مراد از آن
 اذانت و اذان و لجب نیست بلکه سنت حاکم الزام است پس
 هرگاه مؤمن آنرا ترک کند بر کسی لجب نخواهد بود و این
 خلاف مدعی و وجهی است چرا که تعلیل حکم بشرط غیر لجب الحاصل
 مستلزم وجوب مطلق نیست بلکه وجوب مشروط الزام
 دارد و مدعی وجوب مطلق است در جمیع شرائط و احوال
 آنکه ادعا نموده اند که امر حقیقه در وجوب است مانع است
 و دلایلی که اصولیین بدان اقامت نموده اند نامشروع است و بی پایه

جمله ۱۰

از اصرار بر این که حقیقت در مطلق طلب است اتم از وجوب
 و استحباب و در نظر این قول القی و ارجع است و اینجا جای بیان
 آن نیست بلکه تمام آن در ذکر مکتب اصول ماست و لایحه
 آنکه بر تقدیر تسلیم گذاریم این ایه از برای وجوب است
 اما وجوب آن هم بعضی است و بعضی از وجوب جمیع مسلمین
 عینی است پس چون باین استدلال بر وجوب بخیری توان بود
 و بعضی از سایرین در جواب این بحث کلامی گفتند که آنچه
 مذکور شد حق و مسلم است اما چون اجماع مستفاد شده است
 که نماز جمعه در زمان غیبت واجب عینی نیست بنا بر این ماعنی
 بودن از اطرارح میکنم و اصل وجوب را منتهی میسازیم بخلاف
 آنست که اگر چه این سخن از آن مهوره تراست که مستحق جواب
 باشد اما چون درین رساله داده امانت گذاریم که مذهب حق درین
 مسئله مفصله بر جمیع مردمان از علما و عوام واضح شود و بنا برین
 میگویم که اثبات احکام شریعت بر اینهاست که نیست بلکه سیاید
 شارع از امری که کرده باشد و غیرت خطای بر آن بوجهی که
 دلالت کند بر هرگاه شارع بندگان را بعبادت و مامور ساخته
 باشد که آن صریح در معنی خارج بوده باشد که آن محبت و تصدیق

است و اجماع هم بر آن مستفاد شده باشد که مراد الهی معنی
 است پس چون کسی را رسد که خلاف فرموده خداوند تعالی
 و مخالفت مقتضای عبارت صریح کلام بجز نظام گویند
 از او بامداد خود بجهت صدقان برون مردمان را بدان مکلف است
 پس البته سیاید که نماز جمعه در زمان غیبت بطریق زمان
 حضور واجب عینی است بوده باشد یا حرام و قول بخیر اصلا
 صورت ندارد لکن لایم الصلوة از برای جنبش
 نیست قطعا بلکه آن برای عهد است قطعا و باین مهوره در این
 نشاء بلکه موقوف بر دلیل خارج است پس این نیست مطلق
 نباشد آنکه وجوب بی مشروط نیست پس
 قبل از این بی واجب نباشد پس بر کسی که منزل او اندر دور
 باشد که بعد از نماز نتواند رسید بی واجب نباشد یا آنکه
 یکی اتفاق نموده اند که بی از دور سرخ فادون واجب است
 و مقتضای آیه که هر خلاف داشت چرا که اشعار شرط مسلمین
 اشعار مشروط است اگر کسی گوید که بی برایشان از بابت تقدیر
 واجب و اجابت است جواب آنست که وجوب مقدمه مخالفت
 میزاست واقع در نظر ما خلاف آنست و بر تقدیر تسلیم

چون که اگر وجوب عینی بر این اجماع مستفاد شود
 در حقیقت بر طرف خواهد بود که از برای آنست
 این قول القی از شخص عینی باشد یا از شخص
 غیر عینی و جواب درین صورت صورت است
 ندارد هم

ندام

و حرب مفقود لغاها مخصوصه واجب مطلق است و هم
 کس گفته که مقفله واجب شرط واجبیت و مانع از این
 باینست چرا که بی شرط نباشد است کلا محقق و این از ارباب
 وقت بله صحیح است چرا که از نظر قطع ساقط شرط نیست
 فایده بحث **م** آنکه قطع الزام است مامور به ایضا با و فایده
 در این شرط الزام نماز مذکور نیست و بقیه الزام نماز را واجبیت
 بلکه لازم خاصی مراد است که متصرف بشرط است باشد و این
 خارج ثابت نشود که آن لازم صمیمیت است دارد و نماز او شرعا
 صحیح است بلکه واجب است هیچ کس را بی با و واجب نخواهد
 بود پس آن آیه شرطی است دل بر وجوب بر مطلقین نیز می تواند نمود
بحث دوم آنکه مامور به بی شرط است و بی شرط معنی عینیت
 و شتاب در رفتار است و اجماع آن واجب نیست پس چرا این
 ادراک برای وجوب باشد **بحث** **م** آنکه در این استدلال
 دور است و دور محال است پس استدلال باطل باشد و چنانچه
 دور است که وجوب نماز موقوف بر وجوب بی شرط است و وجوب
 بی موقوف بر ندانست و ندانم قوت بر شرط عینیت آن قوت
 آن موقوف بر وجوب نماز چرا که اگر نماز واجب نباشد ندانم

برای این شرط نماز را بدین وجوب نماز مجتهدین واسطه موقوف
 بر وجوب نماز باشد و موقوف بر نفس خود شرط است و هم
 نیانی استدلال **بحث** **م** آنکه اگر کسی صریح است و
 جامع بین این منعقد شده که مراد از صلوة صلوة حضرت رسول
 است و باقی کافر اهل اسلام نماز آنحضرت شرط است آن
 حضرت است و دیگر تقدم بر وجوب نیست و جامع قریباً منعقد
 شده که لازم معصوم در حکم آنحضرت است و اهلست ایشان با آن
 خلوص ایشان با اعتقاد اهلست خود شرط بود و این شرط در زمان
 غیبت معفو است و اشعار شرط مستلزم اشعار شرط در جمیع
 در این زمان بوده باشد اگر کسی گوید که مجتهد جامع شرایط حقیر
 حکم در زمان غیبت نایب عام حضرت صاحب الامر علیه السلام
 است پس نماز او در این زمان با آن خاص واجب باشد چرا که
 اولاً است که این سخن را کسی میتواند گفت که اهلست مجتهد جامع
 شرایط را شرط داد پس کسی که بخواهد او را ثابت نباشد و گوید
 که مجتهد شرط نیست این سخن از او سموع نیست چرا که این امر
 لجهت ادیت که مجتهد شرط است نایب و آن کسی که مجتهد نباشد یا
 معقل مجتهد حق جامع شرایط نبوده باشد اصلاً در میان اهل بیت

۴۲ سخن نمیشود گفت بلکه چون خود مجتهد نیست و عمل مجتهدین است
نماز و در اصل صحیح نیست چنانکه شیخ خمینی در اول رساله العبدیه بیان
نموده است و آنچه او اری نیست که با دعای کتبائیت شود میباشد
داشت که بعد از حصول شرائط اجتهاد از دانستن ده علم با سیرت علم علی
الحاد و ف و حصول فهم صاحب و ذهن ثابت که جمیع اوزان تعبیر بر سر
قدسیه نموده آن در مدتی مدتها بر بصدوق مجتهدین و از این بر ضرر
است تا جمیع مؤلفان خود و در رساله اجتهادیه خلافیه سخن توانند گفت
اما امثال ایشان این زبان را که هیچ یک از این معانی در ایشان حاصل
نیست و میانه ایشان و اجتهاد نبوده و مشرقین است این گفتگوها را این
که در خلافیه شیخ افندوس بوده مطلق است و هر که اتباع ایشان
نماید و ایشان افنداکند و بگویند که ما اینان عمل نمائیم و بر اینان امر
و احکام ایشان خواهد بود و اکثر حرام که بمنزله انعام اند چون از این
مغنی فافله و چنانکه تعصب کا و کو سفند و کمون و غیره می کشند
و در مقام تعصب بعضی از مرادیان در می آیند که سبب دوستی
دنیا و حب جاه و ریاست و اعتبار از دنیا و دعا و عیال و بانی
ان و می نمایند و میارند که با حقانیت خدا شهادت اند که در حق و اجتهاد
کند مجتهدین میسازند و اگر نیکی اجتهاد کند محقق میسازند و اگر این

کرده در تمام انسان میبودند و بجز آن قواعد دینیه میباشند تعصب
را سبب کنند و تفحص می نمودند که چه را که مجتهد جامع شرع است
باشد و جمیع مجتهدین عظیم الشان تصدیق بجهاد او نموده باشند
که اگر کسی یافتند و قتل او می نمودند و اگر نمی یافتند در مسأله اختلاف
بقول اکثر علمای دین و امر میگردند که در میان علم و فصل امر می
اجتهاد و هم بلکه بخیع عدالت بکند بگویند که از انسانیت بفری
و از تابع آن طوری که کسی که نماز صحیه را واجب عینی گوید نخواهد شد
اما جواب اینکه که مجتهد بوده باشد و اجتهاد را در امر است نماز مذکور
شرط دانستن است که نیات مجتهد را با امر زمان را شوی ندارد و
انچه بدان استدلال نموده اند ضعیف و علیل است و از حدیث
است که از حضرت صادق علیه السلام نقل نموده اند و بدان استدلال
بر نیات ظلم مجتهد کرده اند از حدیث اول الضعیف السند است
و با اتفاق علماء از اصولیین و غیرهم خبر بحد ضعیف محبت نیست علی
الخصوص در این قسم مطلبی که فی الحقیقه از اصول است چرا که با حق
شوب دارد و اعانت از اصول است پس این نیز جهان باشد و بر
قدیر که از اصول نباشد اما این قسم مطلبی که ریاست عامه محبت
بوده باشد و که ظلم را تبلیغ و انقیاد این شخص باید کرد با این چنین

حدیث است لا برین قسم مطالب شو ان خود و قطع نظر از آن
این حدیث حضرت رسول است که در میان خود فرموده اند و از آن
لازم می آید که حکم امام علی علیه السلام چنان باشد که این معنی لازم شود
باشد و از آن گذشته این در میان این چیز است نه در میان اصل است
از انصاف و سواد و ابرار و غیره و آنکه برین تسلیم قضا را با است نشان
چون که راست و این محض قیاس فاسد الا اساس است بلکه شرط طیف است
که بعضی از عامه را بر این قائلند در اینجا تحقیق نیست چرا که در میان
مذهب فاسد ایشان نبوت علت حکم و اصل وجود آن و دفع
شرط است و هیچ باین در اینجا نیز تحقیق ندارد و این قیاس تطبیق
عکس است که منصفین نماید علیهم الصلوات و دلیل خلافت زندق
ملقب بصدیق ساخته اند بنا بر حدیث موضوعی که نقل کرده
اند که حضرت پیغمبر در هر جمعی است او را فرمودند که امامت نماز شماست
بکنند و از اصل ساختن خلافت را که ریاست دین و دنیاست
و غیر از امام عصوم کسی سزاواران نیست بلکه است نماز که مذهب
ایشان هر فاسق خارجی که خواست مقام نبوده باشد سزاوارتر است
و یا سر که و اندک برین تفاوت و که کجاست ناچار علی خلافت
نائی از خلافت آن قسم زندق باقی قسم و دلیل نیز بیکی میباشد

نابت شود بنا برین ظاهر و باهر شد که نیابت محتمل بر حضرت حنا
الامر را محض دعوت است بی دلیل و هر دلیل دیگر که برین مطلب گفته
اند مانند این بلکه ازین سست تر است و اما این که ادعای آن نموده
اند نیز یکی بلکه با دشواری خود را خواستند که باین ابرار قرار دهند
اما آنرا که از غیر صورتی فاسد و کاسه در نیوی مستطور نظر عین
صیرت نیست و بعضی از این که هلاک الا وجه خود را بلکه دیگر
این دنیا و دین را قای مطلق دانستیم و بوجه باقی بر روی آورده
در شکست خود که شنیدیم و خود را قای مطلق دانستند و بجمع احسان
مستقار بری ساختیم و در تکب بعضی امور نشدیم و غضب هیچ حقیقی
از حقوق امام نبردیم و حرف حق گفتیم و از دشمن شدن علوم کافران
و انانی که طلب علم از برای دنیا و آخرت هر سه و زیاده شدند
و طغیه و اشتها و غلظت کنند از برای آنکه در میان جهالان برسد
و صاحب مشهور شوند و بکسب بعضی از دشمنان علم و فضل کشند و با
نکردیم و استبداد داریم که در این نشانه از مجربان نباشیم و چشم از داریم
که بقایای مردمی و باقی باشیم از علیرضا و غیره **نابت سیزدهم**
آنکه هیچ شهادت درین نیست که اگر کسی در صفت عموم نیست و مراد
از صلوات صلاه هر کس نیست بلکه اگر و ما و او و ما و او و یکی محقق

مختص اند بخصصات بسیار و مستحق اند بخصصات بسیار که هیچ
 باطنی از آنها در شریعت مذکور نیست و در اصول و مبانی و مباهات
 شده است که هرگاه علیه مختص باشد با بر قولی بختیانی و قوی
 آن استدلال میتوان کرد که جمیع بخصصات و مشخصات و شروط
 آن از دلیل خارج ثابت شود و این معنی شامل جمیع اولیای الهی و حق
 است و لهذا بر وجهی که در این است که اولیای تحقیق با حق و مطهر و
 عام و خاص و مطلق و مقید و محمول و مبین و محکم و متعارف و غیر
 و آنکه تمامی فی الاصول نمایند تا بعد از آن دلیل بر مسئل اقامت قرار
 نمود باینکه جمیع بخصصات و مشخصات و شروط نماز و غیره از
 دلایل خارجیه ثابت نشود و هیچ وجه از این شریعت و احادیث و ائمه
 استدلال بر آن نمیتوان نمود **بحث چهارم** آنکه لفظ خبر براسی
 شریعت معنی افضل تفضیل است چنانکه در سوره صریح آمده است و معنی
 نماز برای سلف از تجارت و طهارت و این قسم امری از برای غیر
 است و از برای وجوب و عبادت و آنکه سبب آنکه برین استدلال
 این سخن می آید آنست که مستدلین مذکور و نا فهمید و محال آنرا
 دلیل وجوب جمیع دانسته بر آن استدلال نموده اند باینکه تا به
 سخن از برای خود ساختند و لا برای شریعت هیچ معنی نمی آید و در این

نمود

نمایند
فستاسند

نایند

غرض از این ولایت و افعی الدلالة و تلم الفایده و بیان نزول و ابرار و غیره
 آنست که بعد از آنکه نماز وجوب الزمان واجب الا و طایف بغير خبر
 الزمان واجب شده بود و جمیع شرایط و احکام آنرا بیان فرموده بودند
 بعضی از جهات اصحاب را عسای تا باینکه می نمودند بلکه کاهی از آن مکمل
 نموده حاضر نمیشدند و کاهی بعد از حضور قطع آن نموده از بی کار
 میجاء لا تا آنکه خود میفرمودند باینکه باینکه باینکه باینکه باینکه
 نازل شد و چنانکه از این شریعت صریح است حضرت خیر البشر و کوی و غیر
 یادر نماز علی الخصوص و القولین استیاده بودند که در آن حکام صحاح
 جمالت سابع صدای نقاره و طهارت و تجارت تمام را شنیدند
 حضرت خیر البشر را استاده گذاشته بدان شتا قند و صدای
 طهر را بر آید نماز را بآنحضرت ترجیح دادند و چون از آن عالم کالانها
 این قسم فاجسته صادر شد لهذا این آیه کریمه بر نفس و اهلان است
 شریف نزول یافت و مرافقه این معنی و افعی الدلالة و تلم الفایده و غیره
 را آنکه از برای وجوب نماز جمعه نازل شده باشد چنانکه بعضی این
 کما غلط کرده اند و این جهت بر خود وارد ساختند و فاعتر و بصر
 و تدریس و لا تعذر **و سبب دیگر** آنکه بر هم ایشان بر وجوب نماز مذکور
 درین زمان اخبار و احادیثی است که از سید مختار و آئمہ اطهار در

حجت خبر واحد اگر چه آن خبر صحیح باشد منع نیست و اگر
 فضایی سقوی است و مثل سقوی است و این در بر و غیره ما را
 حجت نمیدانند بلکه بعضی آنرا نظیر قیاس و ادله اساسی میدانند
 و این قول در نظر قیاس و ادله اساسی است و بیان آن در کتب اصول ما
 شده است **و اما** آنست که سابقا مذکور شد که بگویند ندارد که امر
 حقیقه در وجوب است بلکه قطع است که حقیقه در عدم است
 و بر مقدار تسلیم این در اول قرائی است در اول امر حقیقی منوع است
 چرا که از صرح و لحاذا و غیره است و این واجب وارد شده است که آن
 بشود که حقیقه در عین و لحاذا و غیره است و این واجب وارد شده است که آن
 لغوی و غیره بشود و این که در لغت بعضی مایل به علی الاصل است
 اما بسبب کس و استعمال در بعضی از دوات قوام از وجه حقیقت
 عرفیه در آن شده و اطلاقات منصرف بدان میشوند اگر کسی گوید که
 ما هیچ حادثی را در اخبار واحد شناختیم و خبر واحد از این حجت
 انحصاریست و خبر در دفعه غیره شاهدیه استدلال میکنند
 و چه گویند و ادوات استنباط احکام می نمایند و این است که آن
 میکنیم که کابر مستقیم ما کرده اند چرا که در ادله شرعیة منحصراً در
 لحاذا نیست و نه حجت یکدلیل مستلزم نفع و لا بل و یکدلیل مستلزم نفع

در این

مسائل آن دلائل استدلال میکنند و اگر خبری بموافقی آن هم رساند از آن
 آن میانیم و آنچه گفته اند که هیچ شهادت درین نیست که ما در خبر واجب
 بوده است و بگویند استحباب و وجوب آن مستلزم است از خبر از آن
 پس در زمان غیبت بطریق زمان حضور نیز واجب بوده باشد و لکن
 آنکه در حجت استحباب سخن بسیار است و بر مقدار تسلیم این
 میکنیم که هر که بخواهد استحباب نمیدانند که آن در اخبار دلیل
 وجوب نیست بلکه دلیل بر آنست که اگر چه استحباب بقیای ما
 کما است علی ما که از طریق بعضی حکما از احکام شریعت که مندرج شده
 باشد به از طریق کما و لا مندرج شده حکما از مستلزم است پس هرگاه که
 استحباب این بوده باشد و سابقا دانسته شده باشد که ما از جمیع
 و اجابایان خبری خاص در باب ائمت حضرت معصوم با تأیید خاص خبر
 واجب شده بود حکم استحباب بر حکم وجوب غلبه است با ائمت
 معصوم با تأیید خاص او از خبر از آن مستخرج خواهد بود ان شاء الله تعالی
 و قی که حضرت صاحب الامر علیه السلام خبر فرمایند یا ایها الناس یا ایها
 النبیاء و ایها النبیون که ما را با قیاس و در زمان غیبت
 خبری بوده یا که در خصوص اخبار خبری است با جمیع شرائط در این حکما
 سازا از این زمان که موافق با ایشان سازا مایل گذارد و موافق با ایشان

در
 کتاب

کالا یعنی آنچه که در اصل در زمان جبر جواز است جز که مباد
برخی بگویند که این در این زمان نباشد و جواز یعنی تساهل
در عبادات یعنی ندارد و بعضی گفته اند که این جبر جواز
یعنی آنچه خواهد بود و چون استیجاب یعنی مشهور هم یعنی ندارد پس
یعنی اکل فزین واجب خواهد بود و هو المطلب الخیر هر که
ادنی سواد و استعدادی دارد و فساد و کساد این گفتگو واضح تر است
که محتاج بدان و مستحق جواب باشد اما چون بعضی از این فاسد و نام
خاص و عام از اصل و معلوم است بنا بر این میگویم که اصل جواز در عباد
اصلا یعنی ندارد و اگر این عقول بود هر کس اصل جواز وضع
عبادات و شرایع استوار است کرد و تفرقه بر تفرقه نبوت هم استوار است
نموده است که نبوت اکبر عباد است پس از هم با اصل جواز انشآت
توان نمود و تعوذ بالله من هذه المصنوعات القاصده لا رکان النبوت
پس اصل در عبادات خواهد بود و این است بلکه اصل عدم جواز است
چرا که امور شرعیة فریضه خصوص عبادات بسیار است و از شارع
بوده باشد و عقل ادران خصوصاً در تفصیل آن در حلی نیست
و لهذا جمیع ارباب عقول از علمای عقول و مستغول شافعیان و غیره
اند که عبادات و شرایع است یعنی سباده که شارع ماریان و قهر

۴۸

ساز

سازد و موقوف بخلق از جناب است و بدون آن بدعت
و تشریع و حرام است بلکه واضع و مشرع آن مصداق آنست که
و حق الحکم بنابر آنکه قال الله فاولئك هم الکافرون داخل خواهد بود
و اشنع و بدیع از این گفته اند که این دانستند که این دانستند که این دانستند
اگر تا نکرده بر تپان مقدمت و اهتدای اصل این جواب را سباده
است و عبادت و عبادت بر این قسم که کوفی و ایوب واجب سالخاست
و هذا ما یجوز الشکلی و الله الشک من در هر حال و ایوب و ایوب
بکافی الا علی الذین المبین و الشرع المستبین صانه الله تعالی عن
الغفلة الباطن و تحریف الغالبین فلیکون ان یتیم الناس
اولا در هم فی هذا الزمان الخوان نجات الدین کا وضع قبل هذا البعض
السالفین هذا البیت عمده و لا یزال فالتی باسحاب جمعه درین
زمان و تحلیل حقیقت از سلفین یا سلف است و لا غوره اند
و الجواب الخواب مع ضم مخالفه اجماع الاصحاب هذا المذهب
الثانی من مذاهل الاصحاب هو التحریم و القائلین بذلك شیخ
الطایفه شیخ طوسی است و سید مرتضی و سائرین عبد الغفرین
و این ادب و ابوالصالح علی مامری عند و علامه درین کفره
و منتهی المطلب و شیخ شهید در ذکر و شیخ طوسی در تفسیر و قهر

نور الله عز و جل و شیخ زین الدین در بعضی مواضع و غیر هم مناسبت
 لا نظیر له الکلام بکرم و هر افعی فی تقریر چندین دلیل **اول**
 ملخص بعضی مختصات که در ضمن قدح بر بعضی از اولیای سابقه
 مذکور شد که عبارات توفیق اندویدی باید که مستلزم از شایع باشد
 بجز از حضرت نبی دلائل شریعتی تا منقول شده باشد و لیکن
 مختصان نباشد بصفت و تبریع است و چون دانسته شد که دلائل
 مستدلین بخواران درین زمان هر کوی تصیف و تلیل است پس
 عباده مذکور درین زمان حرام بود باشد **ثانی** که شیخ طریبی
 تا از استدلال خود است که شرط انعقاد جمیع امام است یا هر که مختص
 او را بان مامور سازد و این جمیع است چرا که از زمان پیغمبر
 الهی بر مصلحت اجماع که بعضی از آن حضرت و خلفا و امرا و موروث
 از خاندان ایشان زمان جمیع گذارده است پس معلوم شد که جمیع
 جمیع مسلمانانست و اگر این ملامت بر عینیت منعقد میشد ایشان
 هم از طریق دیگر نمازها می گذارد پس معلوم شد که جمیع
 جمیع مسلمانانست و این امر هر یک است که اقوی نزد من مذاهب
 شیخ طریبی است بسبب آن دلائلی که بر سخن بران استدلال است
 است از جمیع اهل اعصار و مضار و من و ما با اتفاق مذکور

در بیان

در بیان ایشان نیست شواهد جمیع امامت امام است که
 که آنحضرت برای امامت تعیین نمائید و البوم ان شرط نیست است
 و هرگاه شرط عبودیت حاصل نباشد حرام خواهد بود و اگر چه
 در زمان غیبت امامت تواند کرد و در وجوب عین خواهد بود و
 نماز جمیع مختص خواهد بود و این مختص جمیع است **ثالث** که
 عاقله است در تذکره که اصل هر وجوب نماز فطرت و طبیعت
 جمیع را در زمان غیبت ثابت نیست و لحاظ آنکه اخبار کثیر است
 وارد شده تا باریت دارد و شرط وجوب امامت یا نائب و جمیع
 پس شرط خواهد بود و در منتهی المطلب فرموده است
 حرام است بواسطه آنکه شرط انعقاد از امام یا نائب است
 ای جمیع علمای ما و در زمان غیبت آن شرط مفقود است پس جمیع
 حرام باشد و ظاهر مقتضای وجوب و هو المطلب و هذا هو
 بعضی بصیرت در مختصان این علامه دانستند که هر که مختص
 اصل در وجوب دانسته و چون اصل او بر تفریق و دلیل وجوب
 نسخند است و چون او عاقل جمیع است از امام اصل و نائب او که
 و چه بعد از نائب ندانست و چه بعد از نائب است که گذارش
 یافت تا و جمیع باشد **رابع** ملخص استدلال شیخ شهید است

امام

این است که از این امر پس گذشت که امام باقی است و در زمان
 غیبت مجتهدان اصاب حیات این امر نیست و الا بر و واجب عینی
 خواهد بود و ظهر جزئی بخبر خواهد بود و این خلاف اجماع است پس
 خبر بود باشد **الحائس** قوله الامام العاظم زید بن العابدین
 علیه السلام بن علیه الصلوة والسلام یفرز بوزر الشیخ و هو
 العقیقة الکامله السیاده که در غایب جمیع و عیدین فرموده
 است اللهم ان هذا الامام خلفا لک و اوصیایک و موضع مناسبت
 و الدرجه الرفیعه التي تخصهم بقاءه و ما ان قال
 عاد و صفت که عیدین پس برین بود حکم متداول که ایک
 منبوعه و در این حدیث عن حیات شریک و منی بیک بر
 اللهم العن اعوانهم من الاولین و الاخرین و من رجع مع عالم
 و انشیاعهم و انشیاعهم بخبر خداوند این مقام که است نماز جمعه
 و عیدین مخصوص خلفا و برگزیدگان است که حضرت پیغمبر
 و اوصیای و خطباء باشند و این مقام که جای ایشان توانست
 بر وجهی و شریعت تو در هر یک بدی که مخصوص ایشان است
 دیگران نتواند و حق غصب آن کرد و تا آنکه بسبب غصب این
 منصب جلیل القدر عظیم الخطر خلفا و برگزیدگان توانست

است

و مقرر شدند و حق ایشان معصوب شد و بدین جهت می
 باشد که احکام شریعت توبه و ایالات است و کتاب خود در این
 است و قول غیر از این چهار جهت شریعت توبه و ایالات است و ایضا
 پیغمبر و عیدین بود است ترک شهادت خداوند لعنت کن دشمنان خلفا
 خود را که غاصبان حق ایشان را از این که سکان سه کانه از این
 و عیدین اند و اتباع ایشان از عیدین و بدین جهت است
 بنی العباس و بنی امیه علیهم السلام و از طرفین که بر روی ایشان
 کردند در غصبان منصب از این زمان و همچنین لعنت کن بر
 کسانی که بر روی ایشان کردند و اقتدا با ایشان نمایند و همچنین
 لعنت کن بر کسانی که بر روی یا فاعلا ایشان باشند و جلیبانی
 که مدد معاون این غاصبان باشند پس می توان طالب حق نام
 در کلام این امام معصوم من اولاد الخیر و یکن که چگونه است جمیع
 و عیدین مخصوص خلفا و برگزیدگان خدای تعالی کرده است
 و چون مقتصدان از غاصب حق ایشان ساختند است که بسبب
 این غصب احکام الهی تبدیل یافته و کتاب خود در ایامه و شریعت
 پیغمبر و عیدین نباشد و چگونه لعنت بر غاصبان منصب مذکور
 از اولین و آخرین فرموده است و همچنین لعنت کرده بر ماسویب

۵۱ که ایشان اشد نمایند و ساجت ایشان کنند بلکه هر که در و ساجت
 ایشان نباشد و زنجی یا قبال این پیشتر از آن بوده باشد بقدری باشد
 از غرض الله و رسول و لایزاله العصور بن علیهم السلام و بیرون
 طالب جفا از اینها اندیشه کن و خود را مستحق لعن و طعن خدا و
 رسول و ائمه معصومین مسان و مانع هر چه در حدیث و احادیث
 و من لدن فقد اخرج من این حدیث باطل است یا هر که میگوید که
 تو صدیق و السلام علی من اتبع الهدی و خسته عاریت از حدیث
 و بلکه علی ما تبت قاطبه از قایلین بخرم و جواز تکلیف عامی
 اجماع اهل عصر و اصحاب و ائمه امام و تائب و در کتب خود ذکر
 اند از جمله شیخ طوسی و ابن ادریس و محقق و علامه و شیخ
 تهرالدین و شیخ شهید و شیخ عیاض و شیخ زین الدین و قاضی
 نورالدین و شیخ حسین و غیره تمام بطول الکلام بذكرهم و اجماع
 مذکور پیش و شهادت متواتر از علی عظیم الشان ثابت و
 قطعی شده است و بیاید بجهت چنانکه دانسته شود که ندارد خصوص
 در زمان مذکور پس بسبب اجماع و شرط و هر که مانع مذکور است
 حرام خواهد بود و اینها بعضی استدلال بخرم یا استحباب
 که سابقا مذکور شد این سخن خود اند که هرگاه بدلائل و نظایر

نیز

ثابت شد که نماز جبهه اشباع بر جمیع مخصوص بشرط است
 یا ثابت خاص و واجب ساخته است عینیا لا تخیر اصحاب استحباب
 شریعت می یابند که اگر از زمان تیر چنین بوده باشد و هرگاه
 بشرط معتقد شود حرام بوده باشد پس چون بان قدر در زمان شرط
 عینیت و واجب بخرم باشد و بعضی دیگر یا بنوعی است و لا یجوز
 اند که هر چه درین زمان الحاح مبرری و در است خصوصاً اینکه الحاح
 اند که تاخیر و تا اول وقت نمایند و مخیر می بودند جبهه خلافی
 است و عقلاً علی بنقیض علی و طرح مختلف در سقیم است و
 این استدلال نیاز داشت که قول عینیت را که متأخرین اصرار بر
 انداخته و اجماع و باطل میدانند و بعضی دیگر یا بنوعی است و لا
 نموده اند که هرگاه درین زمان نماز جبهه یک قول سنت باشد
 و بقولی دیگر حرام و اجماع مرکب بر نتیجه انعقاد یا قدر باشد یا
 برین احتیاط از آن جبهه و ادای ظهر است چرا که ستای قاضی
 از آن سنت چنین رسد اما در فعل حرام عقار میکند خصوصاً
 هرگاه آن فعل را بدلی متفق علیه باشد و این دلیل نزد آن
 سابق است و در زمان آن سینه بر عدم اعتبار قول عینیت است
 و اینها بعضی استدلال نموده اند با جوار و جوار بی که در آنها

عنا

الشرط الام لا انما يوجب انما هو الشرط الام لا انما يوجب انما هو الشرط
اثبات عقودهم هو الحياحي باجبارا که موجب نظر بل مساوات است
تدلیهم وایضا استدلال نموده اند بهمان دلیل عقلی که حکما و حکمین
و غیرهم بر وجوب نصی الام قائم نموده اند که ملحقان این نیست
که اجتماع بی نوع انسان که مختلف الاله والدواعی اند و طبایع
بشری ایشان مقتضی انواع شهره و افتاست پس اجتماع ایشان در
یک مکان موجب حصول نزاعها و عجز و قسما و تسلط متقابل
و ظلم بر خصمیان میشود بلکه گاه باشد که دشمنی بخروج خلوج
و سلطنت سراسر بخار شود و اینها مستلزم خرابی عالم و هلاکت
بشری و عدم وفادارین و تلف اموال است و گاه باشد که موجب تشدید
ملک و تغییر دین شود بنا برین حکمت کامله شاکله الهیه اقتضای
نصیب امام عالم عادل و بادر شاه فادر قاهر می نمود که در بیان
ایشان بقای حق عدالت عمل نموده دفع شر و برائت از رنج و غم
پیشتر کند و احوال دنیوی و لغز و هی هالیا از برنج عقل فویم و
قانون شرع مستقیم نظام و لشطام بخشد و فقره را بجای ماستیه
برهمنی مقهور انبات نموده اند کلا بادر شاه و الاجاه میباشد
که مقصود باشد و الا ظلم و خطا و ستم و برهمنی و دیگران بجای

حرر المرحوم

خدا میدود و او هم در زندان ایشان محتاج با ما می دیگر خواهد بود
و تسلط انهم خواهد آمد و ان محالست بنا برین و لایح است که
ان امام معصوم باشد و چون عصمت را بفراغ خود می قرار کسی نیست
داشت و لایح شد که ان امام معصوم بر عین الله تعالی نصب
باشد تا عصمت او بر مردمان ظاهر شود پس خلیا خلق را چنانکه
علامه را در بیان قائل شده اند در نصب امام مدخلی نباشد و نصب
خبرین بادر شاه دین پناه معصوم عالم قادر قاهر بر قریب از رسالت
در ملوکن الکتاب است بلکه محققان از امام از امید اند چرا که
نیوت ریاست دینی است و امامت ریاست دینی و دینی است
و ان لطف خاص است و این لطف تمام و لطف ادر بار خدایا که
فرموده اند که منکرم امامت شر از منکر نبوت است و همچنین ثابت
شد که این قسم اجتماعات موجب نصب چنین امامی است و اجتماعات
جملات و اعیان از اکبر اجتماعات است چرا که هر گاه از روی فرج فنا
دوین جمع مکلفین را الا امام استثنی در باب مکان بر سر پادشاه جمع
نابینند بنا برین دایره هم میشود که قطران دایره چهار قرص
و محیط ان دوازده و فرج و کسری باشد که هر که داخل این دایره است
از روی فرج که نصف قطر است بحر که ان که کان امام است لایح

۸۳
 تصویر باشد پس نگاه در اینها نشان داد و متوسط است
 در کثرت و قلت خلق این قسم جمیع منعقد شود ظاهر است
 که چندین هزار هزار اگر جمع خواهند شد و هرگاه طایع بشری
 بهر محمول بر این طایع شمرده باشد و معصوم در میان ایشان
 نباشد و این طایع که این هر خلق بر سر او جمع شده اند مثل ایشان
 جایز الظلم و الجور و لطمه ایشان و این جمیع کینه و جمیع غفیر با سفاقد و
 تابخ و دیند و هر یکی مستحق و طمع و ایشان ظاهر است که از
 این قسم جمعی بر این چنین ایجاب فتنه در میان نبی آدم و چون خیرها
 بهادر برسد چنانکه در این مذهب سالفه و لاحقه بسیار می آید از آن شد
 است و انشاء الله که از این مذهب شده است که با شاهان عظیم الشان
 مابین سبب خردن اسلام اطعمای نایب که از متقلبان شمرند و غی
 و مدتها می رسد به سلطنت در سلسله از متقلبان ملاحظه می آید
 که درین و دنیا و عالمی مدتها از ایشان بر بار در وقت می آید و نیست
 که انفعاد این قسم اجتماعات بدو که معصوم خانی نیست
 و مختص این مذهب که شد شیخ بنی بر حکم اسلام ابو علی بن الحسین
 بن عبد الله بن سیدنا الحارثی در مجتهد است از کتاب شفا
 بجای و بقدر مختصر شیخ وافی مودی ساخته ترجمه از اینست که بر

بمغیر

بمغیر حاجت که عبادتی چند قرار داد که ان عبادت بدو است
 خلیفه او منعقد شود و از امور جمیع است مثل صلوات عباد
 که جمیع از آنجا است و این جمیع که بر سر این خلیفه واجب میشود
 و جمیع رفاه شان و اعتبار و اعتماد او میشود و مستلزم اتباع و
 انقیاد و خلق و از خلیفه را بخواهد بود و این بیان در کلام این حکیم
 عظیم الشان تأمل فرمایید که حجت و دلیل علی اثبات و حجت علی غیبه
 و عیدین غیبه است و حکم و ثبوت است که دولت که حصول این
 اجتماعات و انعقاد این صلوات بدون حصول خلیفه حضرت مغیر
 عقاید این نیست و چون فرموده است که این قسم جمعی بر این جمیع
 رفعت شان و علو مکان و اتباع و انقیاد و خلق و امور ایشان و همه
 این مطالب دقیقه علیه را باند عبادتی وافی و ادنی اشارتی شایسته
 بیان نموده است و نیز تأکید کامل حکم و مقرر بر خود و العاقل بکفایت
 الاشارة عن الاطباء فی العبارة اگر کسی گویند این چه میکند
 در این جمیع اجتماعات عظیمه که در لاف عالم از اصناف اتم نمی آید
 خصوصاً صاهر را که در مذهب معتزله که از اهل علم و کمال است و بیشتر و کثرت
 اصناف اتم در این وقت و بلیت مکان شایسته و شمر و معنی اول
 مکتب شرف و مدینه مقدس جمیع میشود و مدتی با هم می آید و هیچ

و مغیر

ضمیمه و شری و خروج و عرجی بهم می رسد و لایزال باشد و بخیر
و خوب و معصوم می گذرد و در اصل شایر و خوب نصیایام
نام باشد و خوب است که دفع بعضی مفاسد در بعضی از احوال از مباد
جور و حکام عرفی که کار بوده باشند هم می شود اگر گویند پس
ساده و خوب و حکام عرفی هم کار بوده باشند و هیچ احتیاج به
امام نیست و خوب است که این سخن خلاف اجتماع فرقه ناجیه و
طایفه معتقد است و مخالف اصول دین ایشانست و در خوب
نصب امام معصوم قیوم که سندی بندهب حتی از نوزده نفر بوده
باشد این سخن را نمی توان گفت بل مخالف مذهب از سنیان
اگر این را بگویند در جواب می گویم که ما بجهت و خوب از عقلا و
شرعائیات مودیم تحصیل آن نظام است که عقل سستین و شرع
مبین اقتضای آن نماید که امور هم خیر و باخیری و غلبات
بان مشتمل شود و ظاهر است که این قسم نظامی از غیران قسم
امای مکن لمصوب نیست و آن نظامی که تو هم کرده اند که از
ساده و خوب و حکام عرفی بهم می رسد از نظام است که خوب
حصول از اثبات نمودیم بلکه آنچه کار کرده اند که نظام است
عین معصوم است و حق سبحانه و تعالی حصول این احکام کرده است

و اگر

و اگر نظر است که از سیاستهای بسیار و جریجهای بسیار که میگو
مخالفت شرع شریف و رضا عقل مستقیم است و عین معصوم است
دستبازی از مفاسد دفع میشود و بازه بسیار از شر و فساد
فستقید از مقوله دفع الفساد بالا فساد است و المستفید
من الرضا بالنار است و آن هم که تو هم نموده اند در امور دینی
است و الا و لا می خردی و غیر از خیر از احکام خوب بهم می رسید و
مالیجه و خوب حصول از اثبات مودیم نظام امور دینی و
و اخیری و عالمان بوجه شرع و عقل است و ظاهر است که این
نظام از غیر امام معصوم مکن لمصوب نیست هذا بدانکه از آنچه
پایان مودیم فساد کلام بعضی از علما که بعضی حاکم است بعضی
حتیجیه و ریاست و بشوائی و امامت که در وجه حصول شرع
دینی و کار داده فاسده است بصیرت ایشانرا پوشیده مصداق
ختم الله علی قلوبهم و علی سمعهم و علی ابصارهم غشاوة شده اند
واضح میشود و آن سخن اینست که ما الخباغات عظیمه را خوب
چشم بد و نا امام معصوم در وقت مثل عرقد و شعر و حق و
مانند آنها و هیچ فساد و معصوم و آشوبی بهم نمی رسد پس بر
عدم امام معصوم در میان مرجع مان مسقطه فستقید نموده باشد

۵۵
 تا اینجا همان سخن است که سابقاً مذکور شد و آنی عزیزان را بر این
 افروخته است که بیکدیگر نظر نکنند بر مقدار حضور امام معصوم اطهر است
 چنانکه محقق غیبت بر کسی که واقف بر صورت حضرت امام المومنین
 است که در زمان خلافتش چنانچه از بعضی خودهای آنها
 مسلمانان و فتنه‌بای بی‌ایمان و خدای فرموده‌اند در ادیان و خروج
 خارجیان و آنچه در زمان اول و ثانی بهر میدان نظام و نظام
 لحواله مسلمانان و اتفاق مردم و دفع باور بی‌ایمان و نصرت
 اسلام و اسلامیان و انتقام کلیه ایمان در میان عالمیان اینگونه
 که ادوی استعدادی داشته باشد چنانکه بیان شده‌ها بر است
 که چنان اول را مؤمنان و مشرعی نمیکوید چنانکه مخالف اصول
 فرقه ناجیه است و سخن آخر را کسی که مستندین دین اسلام باشد
 هم نمیکوید چنانکه اجماع جمیع مسلمانان منعقد شده که خلافت
 و امامت بنصر جاری است فرقه ناجیه اثنی عشریه و اسماعیلیه و معتزله
 را در این امام شرط میدانند و خلافت را بر سبقت منعقد میدانند
 و بقیه فرقان سنیان و غیرهم خلافت را بر سبقت هم جاری میدانند
 اما بنصر می‌دانند چنانکه شیخ در شفا کشفیات و الحاق فقه
 بانصر صوب و هیچ احدی از مسلمانان قائل نشده است که خلافت

بنصر

۵۶
 بنصر جمیع است و نصب امام معصوم مستلزم خلیفه الهی و هاد
 نبی آدم است پس معلوم شد که این سخن بالیمان بلکه با اسلام
 جمع نمیشود و بدین که تحت مجاه و زیارت کلامی را یکجا
 که در میان فضیلت و دانسته‌های این قسم سخنان ادیان و اخبار
 هادیم قواعد ارکان اسلام و ایمان را در کتب خود مدقن بیانند
 و از فضیلت عبدالمخالف و الخلق المذیبه نمیکند عصا الله
 و یا که من اقرب الی الله و علی من اتبع الهدی المحمدي و السلام
 تمت الرسالة بعون الله
 وحسن توفیق
 و الحمد لله رب العالمین

بسم الله الرحمن الرحيم

حقیقت احد مختص بجناب حضرت بخودیت عز و جل که در
وحدت و حیوة و علو قدرت و لایزاله و سایر صفات کماله در
مرتبه ذات برهمنی الصفات است و مستحق افضل صلوات
و اسطر فیوضی که افراد مخلوقات بر جنی و سماوی و روحی و غیظ
داخل است نبوت مطلقان تقدست ذات است حکم الله علیه
والله و اصحاب التابعین الذین هم فی مرتبه البقین کما یرالانبیاء
السابقین صلوات الله علیهم اجمعین **اما بعد** بایقین و خیر
استادان و بزرگان مرکز دایره حدیثان که تمام چارمیع ارکان که عشر
چون سماوی عقاید بر شاخار خوار نابود و طیار است معروضه
کلان لایسته تا بجای که میخ عقل و قیاس در میان نبوده بعضی تقلید
خود را صدق انکاشته تصدیق باصول و فروع دین محمدی
صلوات الله علیه و اله داشت و در معتقدات تقلید نیز چنان
راست کشیده که قند و قصبه از جمله جهاد اکبری نداشته
و باین معنی نشانی که جعل مرکب عبارت از آنست مطالب است

در ذات و روایت سبک و نا آنکه نبوت تصحیح بجماع سند که خود
بجملات ملت سبغه سفیه است رسید و در اینجا حدیثی دید
در تعریف عقل باین الفاظ بود که هر نفسی که بر الحق عن الباطل
میخیزد این کلام با غش انجام چون اندیشه تمام خود معنویت خود را
مخاطب ساخت و گفت ای نفس این معتقدان که داری و میدان
حق و مطابق واقعیت از روی تمیز عقاید است با بعضی تقلید
نفس خراب داد که اگر چه تقلید است اما ایست از امر حقیقی
و نیز عقاید و بین دعوی دلیل گفت که من تقلید فلان مجتهد ام
در معتقدات خود و جمله معتقدات او حقیقت زیرا که نا حق
است از تمیز عقاید بین معتقدات من و هر حق باشد و صورت این
استدلال اگر چه در لفظ اشعار بحلیه کمال راسته نباشد لیکن
چون برین تأمل در آورده و ترفیع نباشد پس بران خود را در پایه
معاصران انداخته از نفس پرسید که اعتقاد بر حق مجتهد چیست
تواند که خطای در معتقدات خویش را از او رفع شود باز نفس
خستیار شوق اولی خود پس بد و گفت که بر تقدیری که برای و لیکه که بری
اثبات حقیقت معتقدات خویش ترتیب دای خود نباشد چه
کیر بر که واقع الخطا باشد جمله معتقدات او یقین نشاید کرد که بر صلوات

و نبوت

۵۷ و مطابق واقع باشد این قیاس پنج آنت که جمله معتقدات
مقلد حق نباشد و نیز بر نقد بر حقیقت دلیل مذکور لازم آید
که معتقدات مقلد هر طایفه و در حق باشد بعین جریان دلیل
مذکور بر نفس آن خراب عاجز آید و از جوهر و جزئی که چون
شعله سرگشته می نمود در و داشت و از پای در آمد و هر چند صورت
فانوس بر خیال بر گردان وادی تجربه و تفکر نمود پس دست بجای آورد
خادای المصلحین زود و بجهت استغاثی هر جزو حریت خالق کشود
صورت گرفته و جاهدی را فی الله خویش چاده در دیده این مرد
و کشیده سامود پس نظر کردم نهاسیر محققین را که در بیان
این آیه فرموده بودند اندک که حکم آیه مذکوره عامست هر
بالغ عقل را علما و علمای چون رخصت فتنه در حقیقت و ادیانم پس
محققین اشاعه و معتزله و فلسفه و ایمانیه و صوفیه و نهاسیر
و اخلاص و مختلفه را و این جمع نموده راه دید و بودید بر اینای
زمان که خلاق طریق بگردیدند و بستم و خود را از لباس محض
هر مذهب عربان ساخته و برخی ششم و خویش را بر گریخته اند
بر کار و در صفحات صحیف مذکور بر سبیل دستور است و سرور و
میگردم و طریق سلوک می نمودم تا آنکه نقطه انفراد را با و له رسید

و از شیخ و تصنیف کتب معقوله و منقوله مستغنی گردیدم اکثر کتاب
معقوله و منقوله منافض یکدیگر دیدم الا چند مسئله که بر
حقیقت آن شفق یافتیم آنها اولیا و حکما و علما و کافیه عقولنا
یک از آن است که چون دو قول مشافقت بر کوش صاحب شو
گذر کند و لحیبت که هر یک از آن را هیچ بعقل سلخه میزد از تفکر
سپرد پس معنی هر قول که مواش حکم عقلی و برهان یقینی بسیار بود
ترجیح از اعمت خود سازد و قول دیگر را که شیعان و است و اول
سلخته را هیچ با و له کند ساخته اند و بداند که بحسب عری سنا
آیه ریاست و لحیبت که اول سازند مایه شریه که عقل صحیح
بدان خاکست و همچنان در اخلاص و در بیان دیگر بر حقیقت مسئله
مستوف علیه را معقوله خود کردم از شیخ خویش مستغنی گردیدم
لیا اصل از قانون اصول و فروع دین خود هر دست نمودم و هر جا
شبهه که در پاری زود بر شد و دوا شد بود از شیخ گفتم و تفصیل شتابان
که باعث نزد این هیچ بدان بود بنابر مسئلت و الحاح بعضی از عزیزان
که در اکثر مسائل معقوله و منقوله بهنگام مباحثه و مذاکره
بجسم انصاف سید بنده بخیر در آورده بر سبیل امت باقیست
سپرد و بعد از منوی که اوستا شکست و اهلیت نموده از نظر اهل

آیدم

این

ساخته

که در کتب علی ایضاً مرقوم شده و دارند چه از ظاهر
 مستقیماً متذکر که این مجری است بر اینها شرکت نکند
 از بقیه اینها است آنکه بحسب الطهاره مکتوبه در حدیث باقی است
 و اما آن و حکیمان سفارست مؤلفه از اینها از اوطان بولیا
 بر قتل ایشان پس تصور می رسد و از غیر المعین و هادئ
 الضمین است و این است که این مکتوبه است بقول الهی و حق
 مزید شوی بهرست مستحضر این گردد و هالاً انا شرح فی البیت
 و دفعها نهانی وجود واجب عز شأنه زیرا که جمیع را این اعتقاد
 باقیم که وجود واجب الوجود را بیست بر ذات و الاضافات او
 و کرمی را بران دیدیم که وجود حق بر حقیقت اوست عز و جل
 بشرح مجسم قانون مذکور در صورت ملاقات هر دو جایزه نگریستیم
 دیدیم که مستفاد در بعضی وجود چه آن نزد هر دو فرق بسیار است
 از چیزی که یکسان مصداق باشد پس از فرق تا اول مسئله نمودم
 که بر مقدار زیاد چون امر است ثابت علیه سوجیه از چیست
 جلب گفتند که علت وجود حق ذات مطلق اوست دانستم که آنجا
 بر صیغه وجود سبحان بحقیق است نه بصحیح حجت و جلدان
 و بدین اشاره نموده ام در تعلیقات عقاید مصداقیه هم میفرماید

و چون بحسب قانون مذکور حکم بر حقیقت طایفه دوم نموده ام
 در آیات و احادیثی که طایفه اول بر اینها است مذهب خود آورده
 بودند به تامل بر این احکام و خویش را از تقلید بیکار در ساختم نهایی
 رفیع الواجب بعضی از آیات و روایات دیدیم که ظاهر الدلائل
 بر آنکه حق تعالی تواند که مرئی شود باشد و بعضی از اینها که تصور
 این بر آنکه شواهد بر این آیات محض الدلائل بر اینها است
 قانون مذکور بخندیم دانستم که حق سبحان و تعالی که مجرب است
 و مختبر و در وضع نیست بر می است از آنکه بحسب بعضی از آیات
 آیات اولی مکتوبه بر اعتقاد خود درست نموده ام و از تقلید
 باز دست منها و تخصص افعال تعالی مرجحاً فی الصدق و عز و جل
 مذهب اشعری و طایفه از علم تکلیف را بران دیدیم که نفس را در اول
 عز و جل مرجح افعال اوست و صوفیه و حکما و معتزله و جمیع از محقق
 متکلیف را بر این که ایشان قایلند با آنکه مختص صدره فعلی و ذات
 فعلی از فاعل علی الاطلاق استعداوت محض و لا نست پس احوال در آنجا
 هر دو طایفه همچنان قانون مذکور بداریم و از فرق اولی بر می آید
 که مرجح صدره افعال حق عز و جل اوده را گرفته ام که معلق از اوده
 باشد و احدی معلق اوده مرجح حجت محققین ایشان بر این است

۵۹
 جواب فرمودند طریق اولی آنکه ترجیح حدوث تعلق اراده تواند که حدوث
 تعلق اراده تواند که حدوث تعلق اولی و مقدم باشد بر تعلق و علل
 خدای تعالی و برین طریق اگر چه تسلسل لازم آید اما در اعتبار نیست
 و تسلسل در اعتبار نیست و ذهنیات محال نیست پس از اینها
 سؤال کردیم که آیا این تعلقات از قبیل اعتبارات است و مخترعات محض
 اند یا از قبیل موجودات نفس الامری و جواب فرمودند که جزو هر
 تعلقی در نفس الامر ترجیح حدوث تعلقی دیگر است و این را که از
 جمله مخترعات محض باشند پس بر سبب الزام باقیان کلام که بر
 تقدیری که جواب شما تمام باشد باید که تسلسل در امور نفس الامری
 بریزد شما حق باشید و حال آنکه مذهب شما چنین نیست با آنکه
 ملاک است تحقیق در تعلقات تجریدی و در تعلقات عظامید
 عصبیه که تسلسل است مطلقا چه در امور خارجی و چه در
 موجودات نفس الامریه و همین طریق دوم آنکه ترجیح حدوث تعلق
 اراده تواند که ذات اراده باشد و ترجیح بلا ترجیح نزد ما محال نیست
 بل محال ترجیح بلا ترجیح است و چون ترجیح در طریق تعلق نکرشیم
 دانستم که این جواب را بر سبب جهل است اگر ندانستند که ترجیح بلا
 ترجیح مستلزم ترجیح بلا ترجیح است یا بر طریق عناد اگر استلزام میداد

دانسته باشند پس دل در مذهب نانی بستم و از تقلید باز بستم
 مصداق حدوثش العالم و قدره پیاد داشت که در مخلوقات
 حکما و متکلمین استعمال لفظ حدوث بر سر محلی است حدوث ذاتی
 و حدوث دهری و حدوث زمانی حدوث ذاتی عبارتست
 از فعلیه ماهیه و موجودیه آن بعد از خلقت و معدومیت در
 محاط عقلی در خارج و این معنی شامل است جمیع کمالات موجوده
 و حدوث دهری عبارتست از فعلیه ماهیه بعد از تعلق صریح
 واقعی که متصف بکلیت نباشد و حدوث زمانی عبارتست
 از فعلیه ماهیه بعد از عدم واقعی که متصف بکلیت نباشد و
 نزاع در میان بعضی از حکما و متکلمین در این مسئله از جهت معنی
 اول است چه حکما این متفق اند در آنکه عالم حادث است بحدوث
 ذاتی و در محسب معنی ثالث چنان نزاع مابین عقلاست
 و عاقل مرتکب این نمیشود که وجود عالم را جز از مسبوق بعدم
 زمانی نباشد با آنکه زمان جزو هست از اجزای عالم بل ترجیح
 معنی ثالث است متکلمین و محققین حکما را است که خود عالم مسبوق
 است بعدم و ترجیح خارجی و سایر حکما بر آنند که وجود انوار خارجی
 عالم را از ترجیح که مسبوق بعدم خارجی نباشد و گویند این قول

مستلزم آن نیست که عالم از حد امکان بگذرد یا وجود قدیم ذاتی
 و سرحدی که مخصوص بجنباب سرحدی الوجود است عز و جل دارد
 چه قدیم ذاتی و سرحدی الوجود است که وجود مقدس و بی غیر
 باشد از سبب وفیقه عدم بعد از آنکه باشد و عالم اگر چه مسبوق
 بعد از آن نیست اما مسبوق بعدم ذات نیست بحسب ما مضطر
 عقل نیز قدیم ذاتی و سرحدی الوجود باشد بعد از آنکه باشد
 مذکور و معروض بسیار بسیار که چون در اوله عقلی و عقلی
 فریقین نظر کردیم دریم که محققین هر دو طایفه متفقند در آنکه
 فاعل و مفعول خارجی عالم واجب الوجود است عز و جل واجب
 کل خارجی عالم بقدیم ذاتی است پس از حکای مذکور به سلسله
 نموده که ایا واجب الوجود را نیز در ذاتی و سرحدی الوجود خارجی
 است یا ذات مقدس را نیز وجود غنی است یا اتفاق در جواب
 گفتنی است و ثانی نموده و گفتند از اینست که ذات مقدس
 و بی محال است که بعینه در ذهن در آید و قوه علیه مکملات همین
 احوال اتفاق که وجود عالم حاصل ما هیئت بی است در عقل
 که ذاتی بمعال از وجود فتمتض خارجی باشد و تعریضات واجب
 که هم وجود خارجی است محال است پس معلق و بی عین محال

تقدم

باشد

چه صدور هر چه از واجب الوجود و وجه افتقار معلولات
 چنانچه سابق ذکر داشت و افتقار معلولات که طبیعت نظم کل است
 بیرون نیست است که بتعلیم او بکار لایزال برسد و این کار با او
 ماند و تعلیم چنین کار از عالم محض سفور باشد پس بطریق
 انساب این کار که در افراد انسانی متعین است اگر محض باشد
 لازم آید صدور هر چه از واجب الوجود لا محاله وجه افتقار معلولات
 الیه و این خلاف عدالت الهی است که عبارت از انوار انوار نمود
 فقرات است در مضیعات مستعدا پس باید که معصوم
 از مراتب صدور خطیات عیسی و سبوی بحسب قوای عقلی و عملی
 و قول و فعل چنین تعلیم نموده تواند بود نیز عقلی چه اگر خالق باشد
 که خطا از وی نفع آید بعد علیه عقلی نماند بود و این موجب
 فقدان غرض از بعثت انبیا است نزد عقل و این محال است و از اینجه
 و از اینجه گفتند که حافظ عصمت انبیا حفظ حقیقت است عز و جل
 نفوس و قوای انبیا را از انبیا کتاب خطیات کان بری که نشانه
 این حفظ محض اراده حق سبحانه و تعالی است بل چون در نفوس
 قدس انبیا انبیا استعدا ذات فعلیه خطا از وی اراده سفور
 بود بنابر ان انبیا را بوصف عصمت افزیده و اگر نه مطلقا

صدور

استدوات ایشان باشد بل بعضی آمده حق باشد برکن بدت
 فردی از افراد نوع انسان دون فردی و باقی اشق و می در هر شبهه
 عصمت و عدالت تا بلیغ احکام کاهن حقه نماید مستلزم از حجج
 بلا و مرجع باشد که لا ینفخ و بعد از تصور بر مقدمه بخیر می نماید که طایفه
 برآیند که جایز است و وقوع خطا و عصیان از این بفرمان و طاعت
 بر آن که جایز نیست اما اگر از آن چه زانست حقیقه بوسی الله علیه و آله و سلم
 همی و خطای بر وقوع آمد و مستندات فریقین نزد فاضل عقیقه
 بر دم دانستم که از کتاب نمودن مذهب اول مستلزم است که تولید
 شیخ شخص باشد نزد عقل که بر قول و فعل او اعتماد نباشد و تواند که نشاء
 خلافت الحی فاضلی و طایفه باشد و حالا آنکه موافقان عقل و
 منزل و وارد است که لا یزال صمدی الطالین پس از این نظر می گویند
 و قدم در سلك نایب گذاشته و ثابت و ثابت که طایفه اول مستند
 خود ساخته بودند تاویل گرفته و ان تعلید باز برستم و تحقیق می گویند
 مخفی نماید که عقل صحیح اگر چه مستقل است در اثبات نبوت و در آنکه
 بنیاید که معصوم باشد و افضل اهل زمان بود تا افضل مفسر الان
 نباید و حال که محکم نگردد و در آنکه صاحب نفس قدسی و متقرب
 دلچسپان باشد و صاحب معجزات باشد اما آنکه در بن و یابیز و باشد باقی

نوع

عقل

عقل و اثبات از مستقل نیست بل استدلال نمودن عقل بر مطلق
 مذکور موقوف است بل خیار محض صادق و غیر محضیت تا بر مطلق
 استدلال نماید با این طریق که باین مطلق خبر داد و خبر صادق و خبر
 او حقت بر این مطلق حقت بر رسید که تصدیق نموده
 بانکه در حضرت سید کائنات و خاوند مکنونات ابوالقاسم
 محمد المصطفی صلی الله علیه و آله و سلم باقی و یابیزه است باقی
 نجیح باشد مثل قوله تعالی النبین خیر من غیره بر این
 شده پس آنحضرت بعد از تلمذ بنیاد باشد و بعد از وی می نباشد پس
 دین سین او منسوخ نشود زیرا که نسخ شریعت پیغمبری تسوالات
 با رساله پیغمبری دیگر ثابت شده که بعد از پیغمبری نیست و جامه
 داشت که بقای دین و احکام شرع مبین بعد از اتمام انبیا صلی
 الله علیه و آله و سلم است که باقی نباشد در کتاب یا در لوح محفوظ
 یا در علم الهیچه باقی همه دین پیغمبری یا بقیت بل بقای دین
 عبارتست از آنکه احکام آن در میان افراد است کلا ان بعضا
 معول و استدلال باشد پس باید بعد از نبی صلی الله علیه و آله و سلم
 کسی از امتیانی نباشد که در رسالت احکام دین خطا نکند چه
 اگر خطا باشد یعنی که منصوص است بر بقا باقی ماند و این خطا

مقرر حق است پس برائت از احکام دین باید که باشد چنانچه بعضی
باشد تا عقلا برین قول اوصاف کنند و چه غیر معصوم که چنانکه خطا
اصفا در این باشد و باید که صاحب تصرف دینی نباشد تا بجا استفاده
ذاتی از ابتداء وجود تا از انحلال و بر واجب استفاده در مرتبه عصمت
محفوظ دارد و باید که انضال اهل زبان نباشد تا مفصل معصوم الاثم
نیاید که در عقل صحیح نیست کما لا یخفى بعد از تصور عقده برین
تحریری سبباید که علمای است محمد بن صالح الله علیه و آله اگر چه ائمه
دارند بر آنکه بعد از بنی علی علیه و آله باید امامی و خطبه در دنیا
است نباشد تا معطل باشد علی و علی و بر وجه احکام دینی و در موجب
بوده باشد و بنی صالحی علیه و آله را نشتر کرد و باقی دارد و اما
اختلاف نمودند در آنکه احقاق اختلاف در کدام شخص از اشیاء
نه فضل از حقست بوده رای جمع آن قرار گرفت که خلفه و حق
بعد از پیغمبر صلی الله علیه و آله ابو بکر بن ابی طالب است و بعد از او
عمر بن الخطاب و بعد از او عثمان بن عفان و بعد از او علی بن ابی طالب
طالب صلوات الله علیه و آله و حمزه و دیگر بر آنکه امام مطلق و خلیفه
بر حق با واسطه عربی عیسی بن علی طالب علیه السلام است و بعد از
وی امام حسن و بعد از وی امام حسین و بعد از وی امام زین العابدین
علیه السلام

[illegible]

باشد مستحق امر خلافت نبوی باشد و وجود ایشان از غیر ایشان
 خلافت که بقای این محمد است صلی الله علیه و آله و سلم صورت
 پذیرد و بجز این تعلیل باز رستم و تحقیق بوسیتم و صاحب
 یکی قدر ستره این دوازده امام را تعبیر بدوازده قطب عنوانند
 در باب ثبات و متون و لم یما تدر برین باب بعد از معرفت
 قطب اول و اشارت به صریح عنوانند که شان تبلیغ حکم الهی برین است
 جناب مصطفوی صلی الله علیه و آله و سلم در این بیان که بنی امیه از خود
 آنچه صاحب مدارج عالمید و ما عبادت ایشان را تسبیح تسلیح
 و علوم با فاطمه انباریم تا شهادت از منزلت ابرار الواسعین علی بن ابی طالب
 علیه السلام که در عبارت ایشان معرفت قطب اول است معلوم گردد
 حیث قال و هذا القطب الاول علی قدیم نوح علیه السلام و سوره یس
 و هو اکمل الانساب حکما جمیع الله له بین الصور بین الطاهره و الباش
 فکان خلقه فی الظاهر بالسیف و فی الباطن بالهدیه و لو کان ثم
 قطب علی قدیم محمد صلی الله علیه و آله و سلم کان هذا القطب الا انه
 ما ثم علی قدیم محمد صلی الله علیه و آله و سلم و هذا القطب سائر
 عند الله علی عدا یات هذا الصور و القطب الاخر هو نایب الحق
 کما کان علی بن ابی طالب نایب نایب محمد صلی الله علیه و آله و سلم و آله و سلم و آله و سلم

باشد پس بحسب معیار قانون عقل و اذنت که عالم حادث است
 محدود و در عین ذریه کمال هر مرتبه ذات واجب الوجود که عین
 وجود خارجی است معدوم است باقی پس وجود عالم حادث
 مسبوق باشد بعد از خارجی و این عین مطلوب است چه از حادث
 در پی تحقیق بهم الا انکه مسبوق بعد از خارجی باشد پس از تعلیل
 رستم و تحقیق بوسیتم منهاج عصمه الانبیاء عن الخطاء و العیسا
 ای فی وجودها و عدلها و تحریر اندیشه که موجب شهید بود حق
 من بعد از تصور بر مقدوره نافع که متفق علیه کافیه صوفیه و کای
 اسلامیه و تحقیقین کلاسیه است و ان نیست که چون انفسا
 ماهیه مکن بخواب حضرت وجود که عین خیر و محقق وجود
 است در مراتب کمال باشد در مدارج نقصان چه اصل این
 مدارج عدم سبب است و این صفت از لوازم ذات ممکن است
 که عبارت از سبب بسیط و ذات بی در لوازم خوشتر محتاج بهین
 نیست بخلاف مراتب کالی که تابع وجودند چه مکن در استحصا
 از معتبر است یعنی که صاحب صفات کالیل علی بن ابی طالب
 و صاحب جنین صفات واجب الوجود است عز و جل پس در این
 ماهیه مکن بسوی واجب تعالی بر وجه استحصا کمال بود و

ظهور بر این کمال و صدها از اولیای بی مثال و اولاد عالم شد
 و صفحا بحسب تفاوت استعدادات ایشانست قبول و نشا
 و از اینجا معلوم شد که از فاعل طلق چیزی صادر میشود که در آن
 معلول مستقر بآن مستعد باشد کما ورد فی الشریع لا اکره و
 الدین الایة بر این وجه در عالم موجود است کما اوست زیرا که
 صدور این امر که در عالم است بآن وجهست که معلول بذات
 مستقر است و مقارن او بر وجه استحقاق است چنانچه کذا
 و بدین سبب تصریح نموده اند که توحید بکمال و نظام کل از خصوصیات
 حقیقت عالم است و چون در این امر عالم فعل و انفعال و داده
 مستعد و افعال طبیعی را ردی هست پس انضمام و در معنی را که در عالم
 عالم خلیف و از حد انوار و شرط باز امد نظام کل و کمال عالم که متوجه
 است باقی ماند و چون کمال و طبع است که شرط حصول از طبیعت
 که شرط حصول از طبیعت است یا را ردی که شرط تحقق آن را در آن
 باطنی که تابع اراد نیست پس از این مبداء ایشان فاعل کردید معلوم
 که در حفظ از طبع که حقیقت عالم متوجه بدانست حفظ آنکه
 و از طبیعت اوست و همچنین معیوت فرمود معلوم دیگر که در
 تعلیم اختصاص کمال را ردی و بهمین طریق بحث افطانتان منتهی نباشد

سورة بارة علی اهل کذا و قد کان بحث بها ابا کریم جمع عن ذلک نقی
 صلی الله علیه و آله لا یبلغ فی القرآن الا اهل سائر اهل بیته فدعی علی
 علیه السلام فلو یفهم ابی بکر فلو اهل کذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 ابن ابی طالب و الناس سوره بارة و تلو علیهم نیاید عن رسول الله صلی
 الله علیه و آله و سلم و هذا تبارک و تعالی علی حجة خلو فی ابی بکر الصديق
 و سوره بارة و ابی طالب و جمیع الله عنه و اهل کذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 فی العارضا و اهل کذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 سوره بارة فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 فی کذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 و لیکن ایضا و تبارک و تعالی الله و اهل کذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 اگر چه خطای نه در اینست که اهل کذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 بدین وجه بیان رسیده اند و اهل کذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا فکذا
 ثواب و عذاب و جوهر بطریق غیر اعطاء و نمودن ایشانرا استعداد و خلقت
 و توانایی کمال خلق شده اند و خلقه بر حق باشند جواب سخن شما
 درین رساله و آنکه حق است فان زیست که عقل صحیح را قبول کند
 و نیز عقل حدیث کثرت ثواب مشکوک فیه است چه در این است
 این در ایشان نه مستعمل است و نه مستعمل و از این که در این است

۹۹
 حدیث متفق علیہ نیست تا از قبل متواتر است باشد و عقل در نفی
 آن ابطال نکند و بر تقدیر تسلیم این که عمل شخصی که محمل الخطا
 وقوع است موجب کثرت ثواب بود نیز صحت دعای نیست زیرا
 که ثواب در عرف داخل شرح جزا را با دامن است و جفا دادن غیر
 مداخل را در دار الحیر است که نشانه عقیقه است در دریا که در الکلب
 است کافه در فی الشریع الایوم بخیر می گفتند و کتب پس جزای
 کثرت ثواب شاید که در این نشانه باشد تا نسبت ثواب بود
 و بر تقدیر تسلیم اینکه جزای عمل در این نشانه باشد شاید که جزای
 عمل را ایشان استعداد خلافت مصطفوی باشد چه اگر کثرت
 ثواب سبب استعداد خلافت نمیدکند بودی یا اینکه که در ایام
 خلافت خطابی از ایشان بوجود می آید و حال آنکه بتواتر میگوید
 که ایشان در حال خلافت مرکب خطیبات شدند و چون
 خبردار گشتند از آن باریا شدند و چون دانستند که استعداد خلافت
 که متفق بر آن است در ایشان موقوف است و از پیشرفت که بحیث
 حفظ در جناب مصطفوی شخصی ضرر است و تعیین آن دار است
 میان یکی از خلفای ثلاثه و میان جناب امیر المؤمنین علیه السلام
 پس چنین معلوم شد که خلیفه بر حق امیر المؤمنین علی بن ابی طالب است

علی السلام اگر بنا بر این باشد که اگر بعد از نبی صلی الله علیه و آله و سلم
 با ولایت جناب امیر المؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام خلیفه بود
 یا اینکه مردم را دعوت میکردند و الا لازم آید که اهل آن زمان
 در اجرای حکم دینی و این از خلیفه بر حق باطل است لیکن دعوی نبوت
 ایشان بعد از رحلت نمودن حضرت محمد صلی الله علیه و آله ثابت
 پس بودند ایشان خلیفه با ولایت باطل باشد جواب گویم که در
 عنوان در عرف محققین بدو قسم است دعوت قولی و دعوت
 فعلی و در عرف جزای هر دو شده که دلالت فعلی که عقلی است اقوی
 است از دلالت لفظی که وضعی است پس بر تقدیر تسلیم اینکه در
 ایشان قولی نبوت و فعلی نبوت بود زیرا که اتفاق عجز بر این و آخرین
 جناب حضرت امیر المؤمنین بعد از تکفین سید المرسلین خدیجه
 شیا و در در دولت ساری خود نشاند و از منبر خویش بر
 نیامدند و فقامت نمودن ایشان در منبر خویش دعوت فحی
 بود که قوی تر از دعوت قولیست چه بدلیل و استقامت که بعد
 از نبی صلی الله علیه و آله خلیفه باید که در میان باشد اگر نبوت
 از جناب امیر المؤمنین علیه السلام خلیفه بر حق بودی جناب
 و منبر رحمت نمودن خلیفه بر حق که نائب نبی مطلق است تا

۷ نیز بودند که موجب عصیان علی بن خلدان بود و چون
 نشستن ایشان در منزل شریف خویش با افعال عظامی منافق
 و مخالف عصیان نمود داشتند که تعارض ایشان دعوت
 فیما بود و بجهت تمام حجت همین قدر کافیست و در این باب حق
 مشهور از حضرت سیدة النساء فاطمة الزهرا علیها السلام در پی
 که سالی از ایشان برسد بود که اگر در پی حق خلقه بر حق است
 چرا از ایشان پیروی نمی آید و مردم را به جهت نیکو انداختن در جواب
 حدیثی فرمودند که مصحفش اینست که خلقه حکم کرده دارد که
 مکتب بطوان مردم نیست بل مردم مکتبند بطول از انبیا که به
 کینه که پس از انبیا الحال بر آمدند و با مردم خلط نمودند و جدا کردند
 جواب گویم که خلقه حکیم است و حکیم داناست بجهت وقت
 و صلاح کار چه دانی که در سکون ایشان چه حکمت و در حرکت
 ایشان چه برکت اگر گوی که گوی در باب خلقت خلقت
 نکته اخلافت ایشان علیا و الله عجب بود و بارضای امیر المؤمنین
 علی بن ابی طالب عم و جعفر بن ابی طالب که ایشان معاون امر خلقت امیر المؤمنین
 علی علیه السلام بودند چنانچه جمیع صحابه معاون امر نبوت نبی بودند
 صلی الله علیه و آله گویم جواب این شهید سید ابی طالب درین برآید

چپه

باز نیکویم و در رسالت مفرده در تحقیق خلق افعال فان الله
 خاتم النبیین که شغل است بر کلیات اصول و فروع دین محمد
 صلی الله علیه و آله و سلم بر وجهی که بعد و بعد این
 لایحه بران قرار گرفته و در حاشیه مذکور لا حول الا بالله

بیهات دیگر هست و نوشتن است

المستقصین فامرهم الیه و کن من الشاکرین

تمت الرسالة الشریفة المستحقة
 بنور الفیاض المعون
 الله و توفیقه
 والحمد لله والصلوة
 علی خیر خلقه
 محمد بن محمد

در حاشیه

انت يدرك غلظ
 الحد وخرج بها انفسه
 الدرك وقال استنصرني فقلت
 ما بنا بعد قيل يا رسول الله انفسك
 الغنى في كل الغنى قال نعم هذا من انفسك
 فقلنا نعم هو لك انما قيل بالبعوض
 حقة في الغنى كذا لا ثم قيل انما
 سكرت فاحلوا حتى اخرجهم انما
 من نزل بها ابل لا يا بعض الانك
 فقال ويحك لا يا بعض الانك
 فاحضر على النهر واخرج عوامك
 بالان اجلي قد قصدت لهما
 هذا النهر فخط القادوسين
 وراك منها والله يا عمر ان
 يتبع يا ابن الخطاب صدقت
 عليه السلام الوعد وكان هذا

[illegible]

٧٢ درج

٨٠٠

٧١

مستطاب المجلد

14c. Chit

